

UNDERVISNING OM MOSES

 Ja vel. Gud velsigne deg, broder Neville. God morgen, venner. Jeg må se en gang iblant, for å se om det er morgen eller kveld. Vel, jeg er glad for å være her denne morgenen. Det er varmt, og dere ga meg sannelig en varm velkomst. Vi har ikke lenger vår her; vi har sommer og vinter, har vi ikke? Alt ser ut til å være ute av balanse, på en eller annen måte.

² Vel, det som gjorde meg sen, er at jeg—jeg gjør husarbeid. Og jeg var stiv og støl denne morgenen. Og jeg sto opp i god tid, men jeg var ikke klar over at en kvinne hadde så mye arbeid å gjøre, de må gjøre klar tre barn og så komme seg til søndagsskolen. Åh, du! En hel del å gjøre, mer enn jeg trodde det var å gjøre. Og jeg tenkte, “Vel, nå . . .” I går kveld arbeidet jeg, og—og jeg—jeg kom inn fra evangeliserings-feltet for å hjelpe til med å vaske huset, antar jeg. Du store, er det ikke vanskelig å få tak i arbeidskraft? Hmh! Jeg tilbød trettifem dollar i uken for at noen skulle passe på babyen, og ingen ville gjøre det.

³ En kar skrev et stykke i avisen her for ikke lenge siden. Selvfølgelig, dette fører ikke til dette. Sa han var her oppe, en slags politiker her oppe i Kentucky, sa han hadde vært i hæren to ganger, han hadde blitt såret tre ganger, som en helt, han hadde levd som en borger i nabolaget, han hadde gjort mange ting, reddet to barns liv, og en fra en elv og en fra noe annet, glemte alt han hadde å gjøre. Og til slutt tenkte han, vel, de må holde orden i nabolaget, han ville stille til valg for et offentlig embete. Og da han gjorde det, fikk han fem stemmer, ut av hundre tusen mennesker. Han spurte sheriffen om han kunne få en avsagd hagle, for å beskytte seg når han forlot nabolaget, sa: “Det var til og med farlig å bo i byen.” Han hadde ikke nok venner til å beskytte seg, når han skulle ut av byen. Men det er amerikansk takknemlighet, er det ikke? Det er riktig. I Amerika, jo mer du gjør, desto mer forventes det at du gjør. Det er riktig, mer blir forventet av deg.

⁴ Vel, jeg ønsker å gi dere komplimenter denne morgenen, for hvor rent og fint menighetslokalet ser ut. Og da jeg kom opp, hadde de satt inn en dør der, for å gi bedre sirkulasjon. Så det er veldig fint, hvem som helst som er i tillitsmannsstyret her og har vært med på å sette i gang dette. Det var virkelig veldig fint, og det er en fin, upåklagelig jobb. Jeg tror broder Hall, hvis jeg ikke tar feil, gjorde det. Det er et veldig fint arbeide.

⁵ Nå, det var litt sent, men dere vet hvordan hellighets-folk er. Ser dere, de har ingen bestemt tid, har vi, broder Slaughter, broder Deitsman? [Brødrene og andre sier: “Nei.”—Red.] Vi tar bare tingene som de kommer.

⁶ Hadde fantastiske møter nede i sør! Men jeg fikk igjen stemmen bare for noen få dager siden. Jeg forkynte i fire måneder i strekk, og jeg hadde ikke nok stemme til å—til å engang hviske. Jeg måtte bare på en måte gjøre tegn til min kone, vet dere, om hva jeg ønsket, og det er på en måte en . . . Og så etter det, og kom tilbake hit hvor det ble litt av dette lumske været vi har hatt, (ja, kaldt den ene dagen og varmt den neste), jeg fikk en skikkelig, skikkelig gammeldags influensa. Og jeg sto opp, for et par dager siden, og det begynte igjen. Og derfor er vi takknemlige til den gode Herre, likevel, for all Hans godhet og nåde mot oss, og—og hvor god Han har vært. Hadde fantastiske møter der nede, og Herren velsignet oss overmåte, rikelig.

⁷ Og i går kveld, nær midnatt, kalte broder Wood meg ned til huset sitt, og broder Arganbright på telefonen, som ønsket at jeg skulle begynne i Sveits. Så, det blir for mye reising for en gammel mann.

⁸ Så, nå, vårt neste møte begynner den ellefte i neste måned, i Cadle Tabernacle i Indianapolis. I—i Cadle Tabernacle i Indianapolis, fra den ellefte til den femtende. Og så, derfra, over til—til Minnea- . . . Minneapolis; fra Indianapolis til Minneapolis, Christian Business Men.

⁹ Nå tror jeg broder Neville ringte meg, og jeg hadde et ønske om å vise min . . . uttrykke min takknemlighet til han og Neville-trioen som kom ned og sang i den begravelsen for meg, som jeg holdt i forgårs. Og jeg spurte broder Neville; hadde ingen sangere, Liddick-familien; da herr Liddick hadde dratt Hjem til Herligheten. Og jeg sannelig . . . hvis sønnen hans, jeg ser ham ikke her; og jeg fant ut senere at det var en fostersønn. Visste at faren hans var døende, ufrelst, løp hjem for å hente meg, før han . . . og faren hans ble frelst før han døde. Så det største den gutten noen gang har gjort, var å komme og hente noen som kunne be for faren hans før han gikk bort. Og Neville-trioen kom ned og sang virkelig nydelig for dem.

¹⁰ Og så spurte broder Neville meg om jeg ville tale denne morgenen og også i kveld. Så legg merke til, Skriften sier: “Be rikelig, for at dere . . .” Så broder Neville er virkelig i samsvar med Skriften på de tingene, veldig mye! Så jeg skal gjøre mitt beste.

¹¹ Nå, jeg sa i morges, siden det er morsdag, og vi ønsker å tale til—til de små barna. Jeg tenkte at denne morgenen ville være en fin stund for—for små barn. Nå tror jeg at morsdagen . . .

¹² Nå, det er ikke noe skjønnere på jorden, som vi vet om, enn en virkelig, ekte mor. Gud velsigne hennes tapre sjel, en ekte, sann mor. Men vi har så mange erstatninger i dag som—som kalles “mor”, som ikke er mor; de er bare kvinner som har barn, men ikke mor. En gammeldags mor er en som bryr seg om familien sin, og ikke henger ute på disse barene og dansene, og

hele natten lang, røyker, drikker, kommer hjem. Hun fortjener ikke det hellige navnet mor. Hun er bare en kvinne, det er alt, som oppdrar et barn; men ikke en mor, for *mor* har en annen mening i seg. Nå tror jeg—jeg hvis dere . . .

¹³ Nå, til morsdagen, ønsker jeg å uttrykke meg virkelig godt. Jeg har selv en gammel, gråhåret mor som sitter der. Og jeg synes dagen er bra; men hver dag skulle være en morsdag, ikke bare en gang i året. Og grunnen til at disse morsdags-tingene skjer nå . . .

¹⁴ Og jeg ser at vi bare er en håndfull mennesker, og vi kjenner hverandre alle sammen. Vi er fortrolige, og det er derfor vi kommer til å snakke på denne måten.

¹⁵ Jeg synes at en mor burde bli respektert like mye hver dag, det er riktig, en ekte mor. Og, men denne dagen de kaller morsdagen, er ikke noe annet enn et stort, kommersielt tøy, bare for å tappe folk for penger. Og det er en skam mot mor, en morsdag, for en gang i året: “Vel, vi drar ikke for å besøke henne, men vi sender henne en liten bukett med blomster og det er det.” Det er ikke mor! Du store min! En ekte mor er en kvinne som du . . . en som oppdro deg, og du elsker henne, og du ser henne og snakker med henne hele tiden. Du uttrykker din kjærlighet til henne hele tiden, ikke bare én dag i året.

¹⁶ Men rett før jeg begynner på mitt lille drama, ønsker jeg bare å uttrykke dette, og fornye . . . Noen av dere, mange av dere er døde, mange av dem har gått bort siden dette fant sted. Det var i 1933.

¹⁷ Så dere i avisen for noen kvelder siden, hvor den kvinnen drepte den mannen? kastet ham ut i oppkjørselen sin og bare rygget frem og tilbake over ham med bilen sin, til hun bare knuste ham fullstendig på veien. Og de sa, advokatene og så videre, sa: “Gir ikke dette deg dårlig samvittighet?”

Hun sa: “Gud og jeg begynner å bli lei av måten kvinner blir behandlet på.” Hmh! Ja, hun er et idol. Det er riktig. “Begynner å bli lei.” Hvor lavt kan denne nasjonen synke? Hvor langt kan vi gå uten Guddommelig dom, lurer jeg på? “Gud og jeg”? Hvis Gud var skyldig i alt tøy som ble lagt på Ham, ville Han ikke være Gud, det er alt. “Gud og jeg”? Du store! Gud har ingenting med slikt å gjøre. Lurer på når hun er der i pine, hvordan hun vil tenke på det da? Åh!

¹⁸ Amerika! Husk nå, hvis du ikke har dette skrevet ned, skriv det ned. Dette er min forutsigelse. Ser dere? I 1933, da vi hadde møter her nede der de gamle, jeg tror Kristi Menighet er der nå, det pleide å være det gamle . . . Det er rett over her, broder Neville, rett ned. Charlie Kern bodde der tidligere. Hva er det . . . Barnehjemmet her borte på Meigs Avenue. I 1933, hadde jeg nettopp fått en 1933 Ford, og jeg innviet den til Herren den morgenen. Og, før jeg dro hjemmefra, så jeg en visjon. Jeg har

det nedskrevet på gammelt, gult papir som fremdeles ligger i en Bibel. Jeg så endetiden komme.

¹⁹ Og, dere, hvor mange kan huske hvordan en 33-bil så ut der tilbake? Åh, den var laget litt slik som *dette*, og langt oppe bak, og kuttet av for at reservehjulet kunne henge på. Jeg så en visjon, om at: “Før Herrens Komme, ville biler se ut som et egg.” Hvor mange husker den forutsigelsen? Er det noen igjen her inne? Broder Seward er borte. Og jeg antar . . . Det var i 1933 da vi hadde møter her borte. Jeg antar at omtrent alle av dem er borte nå, siden da.

²⁰ Og jeg forutsa, at, “Amerika, deres gud nummer én, ville være kvinner.” Det er hva det er. Alt er formet etter Hollywood. Jeg har dokumenter fra FBI-arkivet som ville gitt deg ditt livs sjokk, bare—bare for å fortelle deg, akkurat hvor . . . Og skandalen om disse filmstjernene, det er nesten ikke én av dem, som ikke er prostituerte. Og FBI avslørte det helt nylig. Jeg har det fra deres eget arkiv. Og alle sammen lever utsvevende liv, selv disse filmstjernene, beviste han at de hadde gått inn og plukket dem opp, levde med menn, tjue-fem og femti dollar per natt, per mann, opp og ned, i Hollywood og overalt, hadde private hjem og menn som sto bak, som sendte dem ut til disse menneskene. Og det er det vi ser på, fjernsyn, og—og her ute på disse skjermene og slikt, og lar barna våre kalle det et idol. Og så kalle det *mor*? Det er langt fra å være mor. Det er skitt. Det er helt riktig. Og likevel setter de dagens eksempel. Vi lar dem . . . den slags klær de har på seg, se hvordan de amerikanske kvinnene kler seg opp akkurat som dem, og alt mulig. Ja visst. Og Amerikas gud er en kvinne. Ikke Jehova; de har vendt seg bort fra Det. Ikke til *mor* nå, legg det til side nå, det er en hellig ting vi skal snakke om; men jeg mener *kvinne*.

²¹ Og, husk, jeg forutsier at før den store, totale tilintetgjørelsen, og jeg sier ikke at Herren fortalte meg dette, men jeg tror det vil skje noe enten mellom nå, eller på den tiden i '77. Det kan komme i denne stund. Men mellom nå og '77, forutsier jeg at enten en stor ødeleggelse eller en total tilintetgjørelse av hele jorden, mellom nå og '77.

²² Jeg forutsa det i 1933, jeg forutsa at kvinner ville fortsette å demoraliseres og nasjonen ville fortsette å falle, og de ville holde seg til mor, eller en slik mor som det, inntil de ble, kvinnen ble en avgud. Og etter en stund, at, “Amerika ville bli styrt av en kvinne.” Merk dere det og se om det ikke er riktig. En kvinne vil ta plassen til en president eller noe, med stor, en eller annen høy stilling i Amerika.

²³ Når, jeg sier dette med respekt, damer, når en kvinne går ut av kjøkkenet, er hun ute av sin plass. Det er riktig. Det er der hun hører hjemme. Utenfor det har hun ingen plass. Og nå, jeg er ikke hard mot dem, men jeg forteller bare hva som er Sannheten og

hva Bibelen . . . Før var det mannen som var husets overhode, men det var på Bibelens tid. Han er ikke det lenger. Han er nikkedukken, eller han er en . . . eller barnevakten eller noe. Og nå, nei, de ønsker å ta vare på hundene, praktisere prevensjon, og bære en liten hund rundt i armene sine hele tiden, slik at du kan løpe rundt hele natten.

24 Jeg—jeg snakker ikke om mor. Gud velsigne dem. Det er det som holder nasjonen sammen nå, delvis, en ekte, god, hellig, Gud-frelst mor. Det er riktig.

25 Men det er en skam hvor langt kvinnene våre har sunket! Jeg tok et stykke ut av avisen, som jeg klippet ut, etter denne siste verdenskrigen, nummer to, det stod: “Hvor er det blitt av moralen til de amerikanske kvinnene, når etter seks måneder i utlandet, var fire av fem soldater skilt fra sine koner, og de hadde giftet seg med en annen mann?” Og kunne ikke engang vente på at de skulle komme tilbake fra utlandet, soldater der borte som døde på slagmarken! Den personen som gjør det, er ikke verdig til å bli kalt mor, det hellige navnet. Nei, det er det ikke. Så jeg har alltid blitt kalt “kvinnehater”, men det er jeg ikke. Jeg synes en kvinne er en fantastisk ting, og en mor, spesielt. Men de skulle være på sin plass og ikke ta mannens plass, og ikke ta Guds plass.

26 Og i morges hørte jeg en helligetskirke si at: “En mor styrer over Himmelens stjerner”, og alt dette. Jeg kan forestille meg at katolikker gjør det med jomfru Maria, og så videre, som, å tilbe de døde kvinnene, Sankt Cecilia og alt slikt, som er den høyeste form for spiritualisme. Det er alt det er. Alt som går i forbønn hos de døde er spiritisme. Så, det er kun én Forbeder mellom Gud og mennesket, og det er Kristus Jesus. Det er riktig. Ingen annen helgen, ikke noe annet, utenom Herren Jesus Kristus er den Eneste som er Forbeder mellom Gud og mennesker. Men når jeg ser kirkene, til og med bak talerstolen, er all helligheten tatt fra Kristus og gitt til mor, all helligheten tatt, så—så begynner de og slik er det.

27 Så, men det er fremdeles ekte mødre. Pris skje Gud! Akkurat som når du ser en hykler; er det en ekte kristen som virkelig lever livet. Der du har en for, har du en imot. Det er helt riktig. Og nå, den slags mor og den slags barn, ønsker vi å snakke om nå i Bibelen.

28 Nå lurte jeg på, hvor mange små gutter og jenter vi har her denne morgenen? Hvis dere hørte Broder Nevilles sending i går . . . Hvor mange små gutter og jenter ønsker å komme opp hit og sitte foran mens jeg snakker med dere? Ønsker du å komme opp hit? Det er en, to, tre, fire, fem seter her; en her, er seks, og noen små sitteplasser langs med her. Ønsker dere å komme opp foran, noen av dere små som kan gå uten moren deres, og ønsker å komme opp hit? Dere er mer enn velkommen! Mødrene kommer . . . [Broder Neville sier: “Det er

flere; de fleste av dem er på søndagsskolerommet.”—Red.] Åh, de er på søndagsskolerommet. Vel, det er fint. Vi vil vente noen få minutter, og fortsette å snakke, og de vil være ute om noen få minutter. Og vi vil bare samle oss rundt, små svarte og brune og blå øyne, her oppe, og—og snakke med hver enkelt av dem. Nå, hvor mange elsker Herren? Si: “Amen.” [Forsamlingen sier: “Amen!”] Ja vel.

²⁹ Nå ønsker jeg å tale til mødrene og barna, og det er rettet mot dem.

³⁰ I kveld, om Herren vil, ønsker jeg å tale om det første miraklet Jesus utførte, og hvordan det ble gjort, og med hvilken kraft, og hva Han gjorde da Han utførte Sitt . . . Hvor mange vet hva det første miraklet Han gjorde? Si det, alle sammen: “Førvandlet vann til vin.” Det er riktig, det første miraklet Han gjorde. Nå, om Herren vil. Mens jeg studerte i morges, kom det nettopp opp i tankene mine.

³¹ Jeg ser at vi har vår gode venn, herr og fru Yeker bak der, tror jeg, denne morgenen. Jeg la tilfeldigvis merke til dem da jeg snudde meg rundt stolpen, denne veien. Her om dagen tok jeg en legeundersøkelse; jeg må stadig ta legeundersøkelser for å kunne gjøre tjeneste i utlandet. Og, da jeg kom ut, hvem andre enn herr og fru Yeker møtte jeg, som satt der ute på kontoret—kontoret.

³² Dr. Schoen, i Louisville, en veldig fin kristen broder. Jeg sier dere, jeg møtte virkelig en ekte mann der, en virkelig en som tror på Gud og setter sin lit der. Vet du hva? Jeg skal fortelle deg noe. Jeg finner flere leger som tror på Guddommelig helbredelse enn predikanter. Det er riktig. Snakk med dem. Sa: “Ja visst.” Og da han . . . Da jeg skulle til å dra, tok han hånden min, han sa: “Broder Branham, du gjør mer for menneskeheten enn jeg noen gang kunne gjøre.” Han sa: “Det er riktig.” Sa: “Du kan hjelpe mennesker som jeg ikke engang kunne røre.” Sa: “Det er riktig.”

³³ Jeg sa: “Vel, selvfølgelig, du kan sy igjen, eller sette på plass et bein, eller noe lignende. Men Gud helbreder.”

³⁴ Han sa: “Det er riktig.” Amen. Åh, jeg liker å se vidsynte, fornuftig-tenkende mennesker. Jeg tenker på kirurgi og på legevitenenskap og på kiropraktikk, osteopati, Guddommelig helbredelse, og alt sammen, hvis noe av det kan hjelpe noen, så er jeg for det. Og når en lege fordømmer en predikant; predikanten fordømmer en lege; og en osteopat fordømmer—fordømmer en kirurg; kirurgen fordømmer en medisinsk lege; så kan dere tenke dere dette, at det er et eller annet egoistisk motiv et sted. Det er riktig, for hver enkelt av dem har bevist at de hjelper noen. Det er helt riktig.

³⁵ Saken er den, jeg tror, hvis våre motiver er riktige, og våre hjerter er riktige for folket, burde vi alle arbeide sammen for å hjelpe våre medmennesker, for å skape et lettere liv. Og da er motivene dine uselviske, og gir ære til Gud som gir alle ting fritt.

Amen. Ja, sir. Åh, vi skulle ikke ha noen egoisme noe sted; det skulle være fullkomment.

³⁶ Hvis kiropraktoren kan hjelpe *denne*, og osteopaten hjelper *denne*, kirurgien hjelper *denne*, og noe annet hjelper *den*, la oss be for alt sammen, amen, at Gud bare vil hjelpe Sitt kjære folk til å bli friske og lykkelige. For, det er ikke lange tiden vi tilbringer her, bare noen få dager og vi er på vei, reist til et annet sted. Så det vi prøver å gjøre, er å gjøre livet bare litt enklere slik at dere kan ha det bedre mens dere er her. Amen.

³⁷ Nå med denne tanken, la oss bøye våre hoder før vi åpner Bibelen, og snakke med vår underbare Frelser.

³⁸ Vår gode, Himmelske Far, vi kommer så ydmykt denne morgenen i Ditt Nærvær, og takker Deg over alt som noen gang har vært på jorden, eller noen gang vil bli, for Herren Jesus Kristus. For, Han var den Ene som førte mennesket og Gud sammen, og forsonte oss stakkars uverdige, ugudelige fremmede, langt fra Gud, etter—etter vårt eget valg, vi har tatt vårt eget valg og vendt oss bort fra Ham. Og Han var så god å komme, og mens vi ikke var til behag for Gud, mens vi var syndere, borte fra Gud, forsonte Han oss tilbake til Faderen, ved utgytelsen av Sitt Eget Blod.

³⁹ Hvor vi takker Deg for Ham! Og står i dag som en Mellommann, den Eneste mellom Gud og mennesket, som kan la en bønn komme inn i Guds Nærvær, på grunnlaget av Sitt Eget Blod som Han utgytte fra jorden til Herligheten. Kom til denne jorden i en stall, født ute i en krybbe. Gikk bort fra jorden, ved dødsstraff. Jorden ville ikke ha Ham. Himmelen kunne ikke ta imot Ham, fordi Han var en synder, Han hadde våre synder på Seg. Jorden ville ikke ha Ham. De forkastet Ham: "Bort fra en slik Person!" Han hadde ikke engang . . . ikke engang et sted å bli født, eller et sted å dø. Og Han hang mellom Himlene og jorden; Himmelen kunne ikke ta imot Ham, og jorden ville ikke ha Ham. Og Han døde, uansett, for å frelse oss fra synd, for å helbrede vår sykdom, for å gi oss glede og et herlig opphold mens vi var her på jorden. Hvilken Frelser! Åh, hvor vi takker Deg for Ham!

⁴⁰ Å Gud, la all vår tilbedelse i vårt hjerte bli utøst til Ham, og Ham alene. Må all respekt og enhver tilbedelse, alt som kommer fra våre lepper eller hjerter, må det bli lagt på Ham som er verdig alt, Han som satt på Tronen en dag, med Boken i Sin hånd. Intet menneske i Himmelen eller jorden var verdig eller i stand til å engang se på Boken, eller til å løse Seglene som hadde forseglet Den. Og dette Lammet som var slaktet, jordens grunnleggelse, kom, tok Den fra Hans hånd, åpnet Seglene og åpnet opp Ordene for folket.

⁴¹ Og, Far, vi ber i dag om at Hans Hellige Ånd må løse våre hjerter fra alt dets mørke, løse vår tunge fra alt som er

ondskapsfullt, tilgi alle våre synder, og ta bort alt mørket, og kom inn i våre hjerter denne morgenen.

⁴² Og spesielt disse små barna, Gud, velsign dem mens de sitter her denne morgenen med sin nydelige mor. Gud, hvor vi takker Deg for morsrollen, for ekte kvinner! Midt i alt dette mørket og avgudsdyrkelsen, og verdens skitt og fordervelse, har vi likevel virkelige, ekte mødre. Hvor vi takker Deg for dem! Unge og gamle, begge er like, vi takker Deg, Far, for ekte morskap. Og vi ber, Gud, at Du må velsigne dem.

⁴³ Ser at det sitter her denne morgenen, mange av våre brødre og søstre som har på seg hvite roser eller hvite nelliker og blomster, som betyr at deres kjære, hellige mor har gått over forhenget, på den andre siden; ikke død, men levende for evig. En dag vil de komme, også, ned til elven, og der vil de få se henne igjen, på den andre siden. Mange har på seg røde roser, mor er her fremdeles. Vi takker Deg for det.

⁴⁴ Ber om at Du må velsigne oss sammen mens vi studerer Ditt Ord, for vi ber om det i Kristi Navn. Amen.

⁴⁵ Nå, Herren velsigne dere. Og vi begynner rett inn i Ordet denne morgenen. Nå, først, før dette lille dramaet, tenkte jeg for mødrene og de små barna . . . Og de vil sannsynligvis høre meg, for denne tingen høres ganske godt. Og jeg skal gi et lite drama, fordi jeg har lagt merke til på møtene mine nå, at noen ganger hjelper det en hel del å dramatisere. Tror ikke dere det? De små forstår det bedre. Jeg ser på et par små gutter med skinnende øyne, som sitter og ser på meg nå, som vil være morgendagens menn hvis det er en morgendag.

⁴⁶ Og nå før vi har noe drama, eller noe annet som skjer i menigheten, må det ha bibelsk bakgrunn. Amen. Det må være den bibelske bakgrunnen. Først, la oss alle gå over til Matteus, det 16. kapitlet og det 25. verset, og vi vil lese disse versene. Først, mens vi leser, gjør oss klare, vil kanskje de små være ferdig, innen den tiden. Nå Matteus 16,25, vi leser dette:

For den som vil frelse sitt liv, skal miste det, men den som mister sitt liv for Min skyld, skal finne det.

⁴⁷ Nå, dette er et veldig viktig Skriftsted. La oss alle lese det sammen. Hva sier dere? Alle sammen, små barn og alle sammen nå. [Broder Branham og forsamlingen leser følgende Skriftsted sammen—Red.]

For den som vil frelse sitt liv, skal miste det, men den som mister sitt liv for Min skyld, skal finne det.

⁴⁸ Dere vet, gutter og jenter, og jeg vet at de eldre vil glede seg over dette akkurat som barna vil. Men, det Skriftstedet er så viktig! Og noen Skriftsteder er så viktige at Gud skriver det i alle fire Evangeliene: Matteus, Markus, Lukas og Johannes. Men

dette var så viktig at Han skrev det seks ganger i Evangeliet! Seks ganger kom dette fra Hans Egne lepper, Jesus.

⁴⁹ Nå over i Markus, vil vi gå over der, til det 8. kapitlet i Markus, og begynne med det 34. verset, og jeg vil lese noe der. Og jeg vil at dere skal legge merke til her igjen, med bare en liten fortsettelse av dette, hvor Jesus talte det. Og husk, Han skrev det seks ganger i Evangeliet, så det skulle være sikkert! To er et vitne, men Han skrev det tre ganger så mye, ser dere, for å være sikker på at dere husker det.

Da Han hadde—da Han hadde kalt til seg folket sammen med disiplene sine, sa Han til dem: Den som vil komme etter Meg, må fornekte seg selv . . . ta sitt kors opp, og følge Meg.

⁵⁰ Nå, en av oversetterne skrev: “Ta opp sitt kors og følge Meg daglig.” Nå, nå det 35. verset. Lytt:

For den som søker å berge sitt liv, vil miste det, men den som mister sitt liv for Min skyld og evangeliets skyld, skal berge det.

For hva gagn er det for et menneske om han vinner hele verden, men taper sin sjel?

Eller hva kan et menneske gi i bytte for sin sjel?

⁵¹ La oss nå ta dette 35. verset og sitere det sammen nå. Ja vel. La oss nå si det sammen. Vi skal ta Markus 8,16, la oss nå si det sammen; Markus 8,16, beklager, Markus 8,16, 35. Nei, jeg har det feil ennå. Markus 8, beklager. Markus, Markus, 8. kapittel, 35. vers. La oss prøve det nå. Markus, 8. kapittel, 35. vers. Nå har vi det. La oss lese det. [Broder Branham og forsamlingen leser følgende Skriftsted sammen—Red.]

For den som søker å berge sitt liv, skal miste det, men den som mister sitt liv for Min skyld og evangeliets skyld, . . . skal berge det.

⁵² Er ikke dette fantastisk? Nå, vi skal gå rett i gang med vår lille historie, og etter som barna kommer, vil de finne plassene sine. Plassanviserne passer på dem mens de, stille . . . se om dere kan få dem inn her, mens vi tar og forteller historien vår. Vi skal basere dette, denne morgenen, på et drama. Og jeg, mange ganger, her for noen dager siden . . .

⁵³ Broder og søster Wood var med meg, tror jeg, der oppe, på det forrige møtet, og jeg talte på De Kristne Forretningsmenn sin frokost. Og jeg dramatiserte litt om Sakkeus i . . . oppe i morbærtreet, og, da Jesus kom forbi, og hvordan han fikk tak i en søppelbøtte, vet dere (og dramatiserte det), og kom seg opp i et tre for å se Jesus; forretningsmannen som sitter oppe i treet, vet dere, gjemmer seg for Jesus. Og som om Jesus ikke visste hvor han var, vet dere. Og så sa han: “Åh, de forteller meg at den Mannen vet ting og kan forutsi ting, og visste hvor det var en fisk med

en mynt. Jeg tror ikke på det.” Og Jesus gikk rett under treet. Og han sa: “Åh, Han kan ikke se meg, jeg sitter oppe i et tre.”

⁵⁴ Jesus stoppet og så opp og sa: “Sakkeus, kom ned.” Visste ikke bare at han var der oppe, men Han visste hvem han var.

⁵⁵ Så jeg tror litt drama noen ganger hjelper de gamle, de gamle guttene og jentene, på samme måte som de unge.

⁵⁶ Så nå kan dere spørre meg, etter at dette er over: “Broder Branham, hvor får du denne informasjonen om disse karakterene og navnene?” Noen av dem, har jeg fått ved hjelp av min gode venn, broder Booth-Clibborn. Og andre, av Jofefus, den store historikeren. Og så bøker om historie som jeg har lest, om denne hendelsen og så videre. Og det er slik jeg får min informasjon fra det vi skal dramatisere denne morgenen, for dette.

⁵⁷ Jeg ser at våre små kommer ut nå, og for denne historien denne morgenen, som vi skal fortelle. Nå, dere små gutter og jenter, hvis dere kan, så mange som ønsker, så kom rett opp hit foran. Vi har fem eller seks ledige plasser. Hvis du ønsker å komme rett opp hit, vil vi gjerne ha deg. De kommer akkurat inn i tide for det lille dramaet her ute.

⁵⁸ Og nå, det var slik jeg fikk denne informasjonen, hvordan jeg fant den. Noen vil kanskje kritisere og si: “Vel, jeg har aldri lest den delen i Bibelen.” Men, hvis du ikke gjorde det, har historien registrert det, ser du. Så alt sammen er den samme historien, bare at det bare blir presentert i form av et—et—et lite drama.

⁵⁹ Og, så, slik ja! Slik ja! Er det lillebroren din? Åh, han ligner virkelig på deg! Og han er en fin gutt. Du kan bare se at han er det. Ja vel.

⁶⁰ Vil du komme opp hit nå og sette deg ned her? Det er to små jenter, eller tre små jenter. Du store, det er helt fint! Nå vil jeg . . . Denne lille historien denne morgenen er for små jenter og gutter. Frøken Collins, jeg tror det er deg der, og den andre lille søsteren; ønsker du å gå rett over dit, kjære, og sette deg ned. Ja, jeg tror det er et sted akkurat her, hvis damen ville—ville flytte vesken sin. Og—og så rett over *her* er det et par plasser over her.

⁶¹ Jeg vil ha alle disse små guttene og jentene her oppe foran, så jeg kan snakke med dem. Her, her har vi noen stoler her. Vi bare sørger for at dere får noen stoler. Ja, sir. Noen av dem vil hjelpe oss akkurat her. Så, vi ønsker at dette bare skal være for disse små guttene og jentene. Åh, du! Er ikke det fint? Nå, det er . . . Jeg tror dere må ha noen flere, broder Neville, jeg ser noen flere komme nedover. Og nå er det helt fint!

⁶² Hvor mange mødre er her? Løft opp hånden. Åh, det er fantastisk! Nå, det er helt fint.

⁶³ Nå, hvis dere små jenter bakerst ønsker å komme opp hit, kom med en gang, hvis du er gammel nok til å være borte fra

mamma. Og mamma ønsker å ta deg med opp hit, vel, be henne om å komme med en gang. Det er for mamma også. Ja vel, nå.

⁶⁴ Jeg sier dere, barn, vi leste nettopp et vers. Har dere lyst til å sitere det sammen med meg? Har dere lyst til å sitere dette verset sammen med meg? Nå, det finnes i Matteus, det 16. kapitlet og det 25. verset, det vi skal snakke om. Nå, disse små . . . Hver liten gutt og jente, denne morgenen, si dette sammen med meg nå: [Guttene og jentene gjentar etter broder Branham—Red.] Si: “Matteus, det 16. kapitlet, det 25. verset.” Si det sammen med meg nå: “For den som søker å berge sitt liv, skal miste det; og den som mister sitt liv for Min skyld, skal berge det.” Skal berge det. La oss si det igjen: “Den som mister sitt liv for Min skyld, skal berge det.” Fantastisk!

⁶⁵ Nå, gutter og jenter, vet dere hva? Det er mange ting i verden som er virkelig verdifulle. Og en av de tingene er, du har den med deg i dag, det er sjelen som er på innsiden av den kroppen. Og det er den mest verdifulle tingen i verden, for deg. Er det riktig, mor? Si: “Amen.” [Mødrene sier: “Amen.”—Red.] Det mest verdifulle du har, er sjelen din. Og nå hvis du beholder sjelen din, så kommer du til å miste den. Og hvis du mister sjelen din, så kommer du til å berge den; hvis du mister din sjel til Jesus, ser du. Med andre ord, hvis du tror på Jesus, blir du Hans disippel. Og så hvis du gir livet ditt til Jesus når du er ung som dette, og så kommer du til . . . kommer Han til å frelse den til evig Liv. Men hvis du—hvis du ønsker å beholde den, kommer du til å miste den; ja, du vil tape. Ønsker du å oppføre deg som disse andre jentene og guttene rundt her, og gå ut og gjøre som de gjør, da vil du—vil du—vil du miste den. Men hvis du ønsker å gi livet ditt til Jesus, så vil du redde den for Evigheten og for evig.

⁶⁶ Nå, husk det nå, at det er den mest verdifulle tingen i hele verden, er din lille sjel. Og hvis du beholder den, vil du miste den; hvis du gir den til Jesus, redder du den. Kan dere si det med meg? Hvis . . . [Guttene og jentene gjentar etter broder Branham—Red.] Si: “Hvis jeg beholder den, vil jeg miste den; og hvis jeg gir den til Jesus, vil jeg redde den.” Slik er det! Nå har du skjønt det. Er ikke det . . .

⁶⁷ Alle mødre som synes det var fint, si: “Amen.” [Mødrene sier: “Amen!”—Red.] Åh, det er fint! Det er bra.

⁶⁸ Nå, ser dere, det er én ting du kan gjøre. Nå, gå videre. Hvis de ønsker å oppføre seg som det, og stille sine verdslige behov . . . Hvis guttene og jentene ønsker å gå ut der og gjøre ting, og fortelle historier og si ting som er galt, og—og jukser og stjeler, og—og gjør dårlige ting, og fusker på skolen, og slikt, bare fortsett; de taper. De mister den. Men hvis du gir den til Jesus, vil de ikke gjøre det, og da vil den reddes. Det er det du ønsker å gjøre. Er det ikke?

69 Nå skal vi begynne med vår lille historie. Nå, det er bakgrunnen vår, husk det nå. La oss nå begynne med vår lille historie. Nå, til de gamle, og til fedrene og mødrene, lytt dere også nå; spesielt dere mødre og fedre. Nå bare . . . og vi skal begynne. Liker dere små historier? Gjør dere? Åh, jeg bare elsker dem! Spesielt nå . . . Du leser mange historier som ikke er sanne. Men denne historien er sann, absolutt Sannheten, hvert Ord av den. Det er i Guds Bibel, så det må være Sannheten, ser dere, fordi Det er Guds Ord. Guds Ord er Sannheten.

70 “Nå, du vet”, sa, “jeg er så sliten. Jeg—jeg er—jeg er sliten at jeg dør.”

71 “Vel”, sa, “hvorfor går du ikke ovenpå og legger deg? Legg deg ned på feltsengen, sofaen der oppe, og legg deg.”

72 Han sa: “Men, åh, jeg er for sliten.” Han sa: “Åh, kjære, hvis du hadde sett hva jeg så i dag! Åh, jeg er . . . Jeg, hva . . . Jeg vil ikke engang ha noe kveldsmat! Åh, det er forferdelig, det synet jeg så i dag!”

Sa: “Vel, hva var det du så?”

73 Sa: “Vel, jeg kan ikke fortelle deg det, foran barna, åh, det er for forferdelig! Du store, det var ille!”

“Vel, hva var det du så?”

74 “Vel, jeg går ovenpå og legger meg ned bare en liten stund, og så—og så etter kveldsmaten, etter at alle de små er i seng, så skal jeg fortelle deg hva som skjedde i dag.”

“Ja vel”, sa hun.

75 Og ovenpå gikk han. Han la seg ned. “Åh, så sliten! Åh, du!” Du vet hvordan pappa er når han blir sliten, bare virkelig sliten!

76 Og etter en stund, begynte den lille jenta med skinnende øyne, hun begynte å løpe rundt på gulvet, og snakke litt høyt. Sa: “Sh-sh-sh, sh-sh-sh, ikke gjør det. Du vil vekke pappa. Og, åh, han er så sliten at han—han ønsket å dø. Han ønsket ikke å leve lenger. Og hvis pappa blir så sliten, vel, så burde vi la ham sove en liten stund. Ikke vekke ham.” Og lille Miriam, hun går bort og setter seg ned, for å være helt stille.

77 Og etter en stund hadde hun gjort klar kveldsmaten, så hun smetter opp trappene og hun—hun roper på ham: “Amram?”

78 Og han sa: “Ja, Jokebed, her. Jeg kommer ned.” Så kom de ned trappene, vet dere, og de hadde en fin kveldsmat.

79 Så etter at de hadde spist kveldsmat, og den lille—lille gutten og den lille jenta hadde spist all kveldsmaten sin, ja, de . . . moren ryddet bort tingene, og hun la dem ned i sengen.

80 Og så går hun inn i rommet, hun og mannen hennes, og de setter seg ned. Sa: “Vel, nå, hva var det du så i dag, Amram, som gjorde deg så—så opprørt i kveld, at du ikke engang ønsket å leve?”

81 “Åh”, sa han, “kjære, jeg—jeg kan bare ikke forstå det.” Han sa: “Jeg så . . . Vel, vi ser det hver dag, men i dag var det spesielt.” Sa: “Åh, jeg—jeg har sett det frykteligste synet jeg noen gang har sett.” Sa: “Våre stakkars gutter, noen av dem ikke over tolv år gamle, trakk den store gamle vognen, med tau rundt halsen slik som *det*. Og de stakkars barna hadde dratt til de ikke kunne dra mer, opp den kjempestore skråningen, de store steinene bak der, og de kunne ikke gå lenger. Og etter en stund begynte vognen å knirke og gå veldig sakte, og etter en stund stoppet den. Nedover veien kom en mann, åh, han var en galning! Han brølte ut: ‘Hvorfor stopper dere denne vognen?’ ‘Smekk!’ med de store, gamle slangepiskene, og pisket den over ryggen, og blodet rant fra ryggen deres, og rant nedover slik som *det*. Og de stakkars barna bare klamret seg til dette tauet og gråt.” Sa: “Åh, Jokebed! Hva kan vi gjøre, mor?” Sa: “Vi er Guds folk. Gud velsignet oss. Vi er Abrahams, Isaks og Jakobs barn. Og hvorfor må vi være slaver her nede for disse tingene? Åh, det er forferdelig hvordan de stakkars guttene gråt. Åh, og jeg ber og jeg ber og jeg ber, Jokebed, og det virker som at Gud ikke engang hører meg. Jeg ber og jeg ber, og det virker som Han vender det døve øret til, Han hører meg ikke i det hele tatt. Det virker som Han ikke bryr Seg lenger.”

82 “Nå”, sa hun, “hør her, Amram, det høres ikke ut som deg. Du er en ekte pappa, og du . . . Det høres ikke ut som deg, for du oppmuntrer oss alltid, og ber oss om å ha tro på Gud.”

83 “Åh, men, kjære, når jeg ber så mye, og likevel hører ikke Gud på meg, og virker som det bare blir verre hele tiden. Jo mer jeg ber, desto verre blir det.”

84 Men, små gutter og jenter, hører Gud bønn? [Guttene og jentene sier: “Ja.”—Red.] Han hører bønn. Svarer Gud på bønn? [“Ja.”] Ja. Svarer Han veldig raskt? Ikke hele tiden. Gjør Han det? Nei. Noen ganger får Han oss til å vente. Er det riktig? [“Ja.”] Men, Gud svarer på bønn, gjør Han ikke? Og bare fordi alt går galt, så er ikke det et tegn på at vi skulle slutte å be. Vi bare ber videre, uansett, gjør vi ikke? Det er riktig. Nå, dere svarte riktig. Gud svarer på bønn. La oss alle si det sammen. “Gud svarer på bønn.” Ja. Uansett hva omstendighetene er, svarer Han uansett. Ja vel.

“Vel, skal du opp å be igjen?”

85 “Ja.” Og pappa hadde et hemmelig rom langt oppe på loftet der han gikk for å be. Så han går opp dit den kvelden, han kneler ned ved siden, han sa . . . Nå sa han: “Jokebed, bare gå og legg deg, og du og barna. Fordi, ikke forstyr meg, jeg kommer kanskje til å be gjennom hele natten.”

86 Så går han ned på sine knær, og han ber og han ber. Jeg ser ham løfte opp hendene sine og si: “Å Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, husk Ditt løfte til Ditt folk! Her er vi langt nede

her i Egypt, og vi er under fangenskap. Og, åh, våre grusomme slavedrivere driver—driver oss til å gjøre ting, og slår oss rundt, og våre stakkars folk blir—blir avkledd nakne, og de pisker oss med pisker. Og vi er Ditt folk. Å Gud, Du vil visselig høre bønn! Sannelig vil Du svare på bønn! Og jeg ber og jeg ber og jeg ber, og det virker som Du ikke engang svarer meg. Men, Gud, jeg tror at Du er Gud, og at Du til slutt vil svare på bønn.” Og han ba videre slik, nesten hele natten.

⁸⁷ Og neste morgen, rundt klokken tre eller fire, kommer han ned de små trinnene. Og han ser bort dit, og der var hans nydelige lille kone, lille Jokebed. Hun var der i sengen og sov. Og lille Aron og lille Miriam hadde allerede blitt lagt i sengen, så de var så søvnige som de kunne få blitt, og sov tungt. Ja vel. Han sier til henne . . . Hun sa: “Det begynner å bli sent, og du har akkurat . . .”

⁸⁸ “Ja, jeg har bedt hele natten.” Øynene hans var hovne på grunn av tårer, fordi han gråt for folket.

⁸⁹ Og hun sa: “Hør, Amram, du bør ikke prøve for hardt på dette.”

⁹⁰ “Nå”, sa han, “hør, kjære. Det er bra. Men hør nå her, du har to barn å oppdra her. Og byrden er min. Hvis noen ikke ber for vårt stakkars folk, hva vil da skje med dem? Hva kommer til å skje hvis noen ikke har folket på hjertet? Noen må be.”

“Vel”, sier hun, “Amram, byrden er ikke bare din.”

⁹¹ “Vel, det ser ut til å være det. Og uansett, vil jeg be, uansett, hele tiden!”

⁹² Går på jobb den dagen. Og hver dag kommer han og går, og det samme vanlige slitet. Og han hadde en hard jobb. Han måtte . . . De helte mørtel i kjempestore former, og han måtte stå der ved den store ildovnen. Når de åpnet den opp, åh, du store, fortærte det nesten huden hans, den fryktelige heten! Han dyttet mursteinene inn der og stekte dem, tok dem ut; for å bygge kjempestore veier, og store, høye tårn, til avguder og alt mulig. Og denne ekte kristne mannen der nede som arbeidet på den måten, for fienden. Men han var en slave, han var i trelldom. Han måtte gjøre det.

⁹³ Hver kveld da han kom hjem, ba han. Og gikk opp trappene igjen, og ba og ba og ba, og kom ned igjen. Ble ikke noe bedre; ble stadig verre.

⁹⁴ Og en dag på jobben hørte han et rykte. Sa: “Hva er det? Hva er det? Fortell meg!” Noen hvasket til en annen. Etter en stund, før dagen var over, var det over hele landet, hva som skulle skje.

⁹⁵ Hva var det? Et råd skulle møtes den kvelden. Gamle Kong Farao, den gamle, onde kongen skulle kalle sammen hele folket sitt og ha et nytt, stort rådsmøte. Så de hadde dette store rådsmøtet der nede.

96 Så den kvelden gikk han inn, åh, han var helt nedfor. Han går inn, og hans kone sier: "Amram, kjære", hun møtte ham ved døren og kysset ham, og sa: "Jeg har kveldsmaten din virkelig god og varm. Men", sa, "kjære, du ser så blek ut. Hva er i veien?"

97 Sa: "Åh, Jokebed, hvis du bare hadde visst hva som skjer! Åh, det er verre enn noen gang!"

"Hva?"

98 "Sh-sh, kan ikke si det, barna er i nærheten. Vent til etter kveldsmaten, og jeg skal fortelle deg om det."

"Ok."

99 Så, hun gjorde klar kveldsmaten. Og spiste kveldsmat, og tok alle ungene og la dem i seng.

100 Så gikk de inn. Han sa: "Jokebed, jeg ønsker å fortelle deg noe." Sa: "Noe av det mest forferdelige, skjer."

"Hva?"

101 Sa: "De skal ha et nytt rådsmøte i dag, i kveld. Og når de gjør det, kommer de til å legge en ny byrde på folket."

102 Så, da, la oss gå over til kongens palass. Kong Faraos fører dem alle ut dit, og sier: "Ja vel, alle dere generaler! Hva er i veien med dere rundt her? Jeg gir mine ordre rundt her! Dette folket øker hele tiden! Hva er i veien? Kan vi ikke stoppe dette?" Sa: "En dag vil det komme en annen hær hit. Og alle disse fiendene våre, fra Gosen der borte, disse israelittene, vil slutte seg til denne hæren, og de vil seire over oss. Og vår store økonomi vil gå til grunne, vårt store rike vil bli ødelagt. De vil ta oss. Hva er i veien med dere? Spytt ut, noen! Har dere ikke noe å si?" Åh, han var slem, og veldig ond. Alle generalene skalv.

En av dem reiste seg og sa: "Lenge leve Kong Faraos."

"Vel, si hva du skal!"

103 Sa: "Lenge leve kongen. Deres høyhet, sir", sa han, "jeg skulle ønske at du ville legge flere byrder på folket."

104 "Din tomkalle! Dere har allerede lagt mange byrder på folket, og likevel øker de. Ja, du, hvis det er alle ideene du har, bare hold det for deg selv!" Åh, han var røff.

105 Etter en stund reiste en seg opp, stort smil om munnen, som djevelen. Og han sa: "Lenge leve Kong Faraos." Sa: "Jeg har en idé."

Sa: "Vel, spytt ut! Ikke stå der på den måten!"

106 Han sa: "Jeg skal fortelle deg hva vi kunne gjøre." Sa: "Du vet, dette folket vokser så raskt."

107 "Ja, det stemmer!" Sa: "Noen av dem, noen i folket deres har til og med så mange som fjorten barn, noen ganger har de tjue barn. Og våre folk har kanskje ikke ett." Sa: "De vokser så raskt, de bare dekker hele landet."

108 Ser dere, Gud gjorde noe. Ser dere, Gud kaster alltid blå i djevelens øyne, ser dere. Ser dere? Han vet hva Han gjør. Ser dere? Og alle disse kvinnene får bare mange barn.

109 “Ja”, sa han, “lenge leve kongen. Vel, her er hva jeg foreslår for deg. Hver gang en kvinne føder en liten guttebaby . . . Dra ut i landet her og få tak i noen kvinner som ikke . . . som ikke er mødre. Ser dere, kvinner som aldri har fått barn, kvinner som ikke vil ha barn og ikke elsker barn, gamle lang-nesete hekser. Ser dere, desto lengre nese, jo bedre! Gamle, lange fingre, sminkede ansikter, og få tak i dem. De vet ikke hva en mors kjærlighet er. Så da når en liten guttebaby blir født, ja, så la dem gå og hente den lille guttebabyen, og bære ham ut og slå hodet hans mot muren, kaste det tilbake i huset til moren slik som det. Kast ham ned i en stor brønn. Åh, bedre enn det, ta ham ut og bind hendene og føttene hans, og kast ham ut, og fet opp krokodillene. Det er måten å bli kvitt det på. Da vil de ikke øke veldig mye, for det vil ikke være noen menn igjen; drepte alle de små guttebabyene.”

110 “Åh”, sier Farao, “det er bra! Det er en god idé!” Ser dere hvordan djevelen er? Han er ond, er han ikke? Sa: “Så det er tingen å gjøre! Gå og hent . . . Du har . . . Nå, siden du hadde ideen, vil jeg bare gjøre deg til tilsynsmann for det. Gå ut og få tak i alle de gamle kvinnene som du vet om, som—som aldri har vært mødre, og som ikke elsker barn. Og de er . . .” De . . .

111 Ser dere, det trengs en mor for å elske et barn. Husker du hvordan mor elsket deg? Vel, ser dere nå, mor elsker de små babyene.

112 Men de måtte få tak i noen som—som ikke . . . som ikke hadde noen barn, ikke ville ha noen barn, bare—bare—bare virkelig gamle, slemme kvinner. Og sa: “Gjør dem til politi. Og når du gjør dem til politi, og gir dem ordre om at de kan gå inn i et hvilket som helst hus de vil, og ta hver eneste lille baby ut og slå hodet deres mot en vegg og gi det som mat til krokodillene. Hver eneste lille baby!” Åh, så grusomt! Vet du så hva de gjorde?

“Ja vel, det er bra!”

113 Så neste dag, da Amram var der nede og arbeidet, hørte han at den saken var blitt vedtatt.

114 Åh, han drar hjem. Han sa: “Åh, Jokebed! Åh, kjære, la meg fortelle deg noe. Vet du hva den ordren gikk ut på? Å drepe alle de små guttebabyene.” Og han fortalte henne. Sa: “Åh, jeg kan bare ikke holde det ut.” Ovenpå gikk han igjen for å be. Den kvelden ba han som aldri før.

115 Skal vi fortsette å be? Åh, be videre! Er det riktig? Bare fortsett å be, uansett hva som skjer. Fortsett å be!

116 Nå, og før han visste ordet av det, hadde han bedt hele natten: “Å Gud, vær nådig! Hjelp, Gud! Vi ber om at Du må hjelpe oss på en eller annen måte.” Han kom ned igjen rundt daggry.

117 Dag etter dag, og, åh, for et hyl rundt om i landet! Hver dag hørte de mødre som skrek, opp og ned gjennom gatene. De tok de små babyene ut av armene deres, de små, søte små guttebabyene deres. De gamle heksene gikk inn der og tok de små føttene deres og slo dem inn i muren og drepte dem, og kastet dem ned til krokodillene. Den stakkars moren gikk ned på sine knær, og hun gråt: “Åh, ikke ta babyen min! Ikke ta babyen min!” Og, åh, for en tid de hadde!

118 Dere vet hvordan mor elsker små babyer, og hvordan hun trykker dem på haken. Husk hvordan mor tok deg og—og vasket deg, og kysset deg, og—og sa hvor pen du var. Og hvordan hun la deg i seng om kvelden. Og, åh, hvis—hvis du ville . . . en liten dør var åpen, litt trekk kom inn, noe slikt som det, åh, du store, hun løp veldig raskt og lukket døren, dekket over den lille babyen, og, du vet, hun tok den. Hun elsket deg. Ser du? Hun elsket deg. Åh, hun elsket den stakkars lille tingen som Gud hadde gitt henne, som var hjelpeløs og den kunne ikke hjelpe seg selv, så hun elsket den lille babyen. Og hun bare kysset de små babyene sine og lekte med dem, fordi hun var en ekte mor. Ser dere?

119 Men disse gamle kvinnene som drepte babyene, de visste ikke hva morskjærighet var. De var ikke mødre. Alt de tenkte på, de tenkte bare på å bli populære og vellykkede, verdslige ting, så de gikk inn og drepte de små babyene. Du er for ung til å vite det, men det skjer fortsatt. Det er riktig. Nå vet dere voksne hva jeg snakker om. Det er riktig, for mye av det! “Åh”, sier du, “jeg ville ikke tatt . . .” Men aborttilfeller er det samme. Ja vel, men du skjønner at de ikke vet hva morskjærighet er. Nå vet dere hva jeg mener når jeg sier “ekte mødre”! Det er riktig. Ikke noe annerledes; den samme djevelen! Så der, da, de . . . Bare tenk på de tusener på tusener på tusener, hvert år, like ille som det var i Egypt, eller verre.

120 Og der, da, kom de inn, de hadde ikke en mors kjærighet, så de tok de små babyene og drepte dem. Åh, det ble stadig verre og verre. Og en dag kom det et nytt rykte om at de skulle ha et nytt møte.

121 Faraο kalte alle sine rådgivere sammen, de, alle som en kom de inn der: sa: “Ja vel, de øker fortsatt! Hva skal vi gjøre med det nå?”

122 Denne samme slu, sleipe karen med djevel-ansikt, reiste seg opp. Han sa: “Lenge leve Kong Faraο. Jeg har ideen. Hør her, du har mennene i arbeid. Du får dem til å lage et visst antall murstein, så mange hver dag, får dem til å lage dem av halm. Dere har drept de—de små barna og slikt, men de øker fortsatt.

Det du burde gjøre, er å sette kvinnene i arbeid, også. Hvis du setter kvinnene i arbeid, så vil de ikke . . .” Nå, det er ikke en kvinnes plass. Nei. Så de sa: “Men sett kvinnene i arbeid og sett dem der ute, og la dem lage murstein, også. Og så vil de være så slitne når de kommer hjem, at de—de ikke klarer å lage sin manns kveldsmat, de klarer ikke å være en god mamma, ser dere. Og så hvis de skal jobbe og fortsette slik, så vil de—vil de ikke være i stand til å gjøre det. Så, sett dem i arbeid, også.”

¹²³ “Det er bra! Du verden, du er en klok mann.” Så setter han alle kvinner i arbeid.

¹²⁴ Og her kommer stakkars gamle Amram, kom inn den kvelden, sa: “Åh, Jokebed, jeg vet ikke hva vi skal gjøre. Nå setter de alle kvinnene i arbeid. Jeg—jeg sier deg, åh, jeg vet bare ikke hva jeg skal gjøre! Vi er—vi er—vi er bare . . . Vi er slaver, og vi får det verre og verre. Jeg—jeg forutsier dette: hvis Gud noen gang gjør noe for oss, vil det være etter at vi alle er døde.”

¹²⁵ Nå, Gud venter ikke på den måten, gjør Han? Nei. Gud bare holder øye med oss noen ganger, gjør Han ikke? Ja vel.

¹²⁶ Så den kvelden, sa han: “Jeg går opp og ber som jeg aldri har bedt før!”

¹²⁷ Nå, det er måten å be på, er det ikke? Be som du aldri har bedt før, men virkelig alvor! Ser du, hvis du bare går opp og sier: “Herre, velsign *Den-og-den-og-den*”, så viser ikke—ikke Gud særlig interesse for det. Men når du virkelig mener alvor! Når dere små gutter og jenter ber, men alvor! Gjør du det på skolen? Ber du—du Gud om å hjelpe deg på skolen? Når—når du skal gå på skolen, og du ikke får særlig gode karakterer, går du inn og sier: “Gud, jeg—jeg vil at Du skal hjelpe meg.”

¹²⁸ Ber du? Hvor mange små gutter og jenter ber? La oss se hendene deres. Åh, det er fint. Nå, det er bra. Har du et hemmelig sted hvor du går og ber, hvor ikke engang mamma og pappa ser deg? Ber du på den måten? Ber du—du ikke på den måten? Ha et lite sted, list deg ut og be, og be din lille bønn. Ber du den hver kveld før du legger deg? Når du står opp om morgenen, og slikt? Åh, det er bra. Hvor mange andre små gutter og jenter (løft opp hånden) som ber? Over hele bygningen. Åh, er ikke det fint? Vel, nå, det er bra. Det viser at du har en ekte mor og far, som lærer deg å gjøre disse tingene. Nå, nå når du virkelig kommer i nød, bør du be oppriktig. Ikke sant?

¹²⁹ Så, lille Amram, ovenpå går han. Åh, du! Han ville ikke ha noe kveldsmat. Han sa: “Det er så ille. Du store!”

“Åh”, sa hun, “du må spise kveldsmat, pappa.”

“Kan bare ikke gjøre det, Jokebed. Jeg kan bare ikke gjøre det. Jeg—jeg . . .”

¹³⁰ “Åh”, sa, “men du går ned i vekt, og du er nervøs, og du er blek i ansiktet ditt. Du kaster opp maten din og alt mulig.”

131 “Åh, jeg vet ikke hva jeg skal gjøre! Men”, sa han, “kjære, hvis ikke noen får folket på hjertet, hvis ikke noen ber for folket, hva skal vi gjøre? Situasjonen vår blir stadig verre. Sannelig, en gang vil Gud høre!”

132 Ja, det stemmer. Det er riktig. Gud vil høre. Bare men alvor og bare bli der!

133 Åh, denne gangen går han ovenpå annerledes. Når han går ovenpå denne gangen, kneler han ned, han løfter hendene sine i været, og roper: “Gud, jeg snakker til Deg nå!” Amen. Han mente alvor! “Gud, Du har ører, og Du kan høre. Du har øyne, og Du kan se. Du har en hukommelse; Du kjenner Ditt Ord. Du kjenner Ditt løfte. Jeg ber til Deg, Gud, se ned her, Du er Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, for Ditt folk er i nød, og de dør. Gjør noe for oss, Gud! Vi trenger Deg nå! Vi trenger Deg, ellers går vi til grunne. Vi trenger Deg. Vi må bare, hvis vi skal overleve.” Det er da du virkelig ber. Åh, han ba!

134 Du vet, noen ganger når folk ber, blir de trøtte. Gjør de ikke, mor og far? Åh, blir så trøtt! Broder Branham blir noen ganger så trøtt at jeg nesten besvimer, når jeg ber lenge; blir bare svak, går uten å spise, og slikt, i dagevis; og ber og ber og ber, og forkynner. Og jeg kommer bare til et punkt hvor det er like før jeg besvimer, nesten. Og noen ganger kommer folk til det punktet. Det er ikke tidspunktet å gi opp. Fortsett videre! Gud vil svare! [Broder Branham banker på talerstolen tre ganger—Red.] Ja, sir. Fortsett å holde på! Ja, sir.

135 Så går han opp de små, gamle, knirkete trappetrinnene. Og jeg kan se Jokebed komme forbi og si: “Åh, Amram, ikke gjør det. Kjære, jeg—jeg tror . . .”

136 “Nå, Jokebed, hør her, du er en fin, nydelig . . .” Hun var vakker, pen liten mor. Og han kysset henne på kinnet, vet du, og klappet henne slik som *det*. Sa: “Nå, mor, gå tilbake og legg Aron og—og lille Miriam til sengs. Og jeg går opp for å be. Og nå, hvis du hører meg gråte, så ikke kom opp.”

137 “Vel, men, Amram, hva skal du gjøre, kjære? Du er omtrent død.”

138 “Ja, men jeg—jeg har folkets byrde på mitt hjerte. Jeg må gjøre noe med det. Jeg må være på mine knær. Og så alle menneskene . . .” Han sa: “I dag, bare i dag, nede ved teglverket, jeg var der nede, og gjentok stadig: ‘Vel, så visst vil Gud høre!’ Og en stor, gammel mann kom bort, la hendene på hoftene og sa: ‘Når vil Han høre? Når vil Han høre?’ Ser dere hvordan folk til og med blir bitre? De går imot Gud, fordi de ber og ber og ber, og ingenting skjedde. Og denne ber og ber og ber, og ingenting skjedde. Og alle prestene sier: ‘Miraklenes dager er over, og det eneste vi kan gjøre er å underkaste oss disse slavedriverne som tilber hedninger, eller hedenske guder og så videre. Og hva kan

vi gjøre?” Men han sa: “Men jeg tror på Jehova! Amen! Jeg tror Han fremdeles svarer på bønn!”

139 Tror dere det? [Forsamlingen sier: “Amen!”—Red.] Tror dere det? Amen! Alle dere som tror det, si: “Amen.” [“Amen.”] Svarer fremdeles på bønn! Ja vel.

140 Liten, gammel, skrøpelig kropp, hadde gått ned mye i vekt. Opp de knirkete trinnene går han, går bort dit og kneler ned. Han sa: “Å Jehova!” Åh, han ba som han aldri hadde bedt før! Han sa: “Jehova, se her! Du er en ekte Gud. Vi tror at Du har ører. Vi tror Du har øyne. Og Du vet alle ting. Og vi tror Du er Hebreernes Gud, og vi er løftets folk. Vi tror at Du holder Ditt Ord.” Sa: “Se på disse hedningene her ute, hvordan de tar vår billige arbeidskraft, og bygger store veier og avguder og alt mulig. Du, Jehova, vil Du sitte i Himmelen og la hedningene herske over Deg? Jeg tror ikke Du vil gjøre det.” Amen!

141 Jeg tror fremdeles ikke at Han vil gjøre det! Amen! Når djevelen kommer inn, er Gud fremdeles Gud! Riktig! Han vil ikke tillate disse djevlene å gjøre det. Jeg tror det, i dag, når mote og tull, og alt dette sludderet som pågår; så regjerer fremdeles Gud, og Han er fremdeles Gud! Riktig! Det vi trenger er noen som Amram, som har byrden på sitt hjerte, som vil bli der og be det gjennom, inntil Himlene åpner seg der ute, Gud kommer ned og svarer på bønn. Amen.

142 “Hør nå her”, sa han, “Gud, lar Du hedningene spotte Ditt folk på denne måten? Uker og måneder og år har gått. Vi ber hele tiden, med tårer, men . . . [Tomt område på lydbandet—Red.] Å Gud, vil Du tillate noe slikt?”

143 Jeg lurer på i dag, at når hundrevis av små babyer blir kastet i elver og kloakkummer, og ikke får leve, og abortsaker og alt annet som blir begått; Å Jehova, vil Du tillate slikt å fortsette? [Broder Branham banket på talerstolen seks ganger—Red.] I dag, når whisky og øl, og nattelivet, og alt mulig, roper ut. Og til og med talerstolen har blitt så svak at de er redde for å si noe om det. Jehova, vil Du tillate slikt tøv å fortsette? Han vil svare en dag. Åh, Hans vrede er fryktelig når den kommer. Ja, sir. Kvinner som går ut og gjør babyens øye til et askebeger, til å kaste aske i, og alt mulig. Og folk tar med de små babyene sine ut til ølbarer, små jenter og gutter sitter oppe, seks eller åtte år gamle, drikker og slike ting. Og nasjonen legaliserer det, og: “Det er helt i orden.” Åh, du! Tror du at Jehova ikke ser det? Når de til og med gjør narr av menneskene som virkelig har det rett med Gud. Alle disse tingene som skjer, gjør narr. Hold ut, bare fortsett å holde ut! Jehova vil svare. Ikke bekymre deg. Ja vel.

144 Vi fortsetter litt videre. Vi finner ham der oppe i bønn. Og han blir bare så trøtt, at han legger seg ned. Han bare ber til han bare faller på gulvet. Han klarer ikke fortsette lenger, og han tok en liten blund. Han våknet opp. “Hva skjer? Se rundt her!

Hvor kommer det Lyset fra? Åh, se, står der i hjørnet.” Der sto en Engel, sverdet Hans hang der på Hans side. Åh, han kikket igjen, og han gned seg i øynene. Han trakk seg opp på knærne, han sa: “Herre, åh, åh, hva—hva ønsker Du fra meg?”

¹⁴⁵ Han sa: “Amram, jeg er Guds Engel. Jeg er blitt sendt fra Himmelen, for å fortelle deg at Gud har hørt din bønn. Og Jeg har kommet for å fortelle deg at Han kommer til å sende en befrier. Han husker alle Sine løfter.” Jeg ser Engelen nå; se på Ham, Han trekker ut dette sverdet. Han retter det mot nord. Amram kikket. Han sa: “ Rett ved spissen av dette sverdet, ligger det lovede land. Og Jeg lovet Abraham, Isak og Jakob, deres fedre, at dere ville arve det landet. Og Jeg har hørt folkets sukk, jeg har hørt barnas gråt, og Jeg har kommet ned. Og Jeg vil at du skal vite at du kommer til å spille en stor rolle i dette, Amram, fordi du var trofast i bønn. Du var trofast i huset ditt. Og omtrent på denne tiden neste år, kommer Jokebed, din nydelige lille kone, til å omfavne en liten babygutt. Og den lille babyguten kommer til å bli en befrier.” Glory!

¹⁴⁶ Han sa: “Åh, ja. Ja. Åh, ja. Ja. Åh, Han er så vakker.” Han kikket, og Engelen begynte å løftes opp. Det virket som om hele himlene åpnet seg opp, og Han gikk ut av rommet. Han ventet litt. Han sa: “Åh, jeg er ikke fra sans og samling.”

¹⁴⁷ Ned trappene gikk han, virkelig raskt, og sa: “Jokebed! Jokebed, ganske raskt!”

Sa: “Ja, hva er i veien, kjære?”

¹⁴⁸ Sa: “Sett deg opp!” Og måneskinnet som skinte gjennom vinduet, var . . . Hun så vakker ut. Og han sa: “Jeg har nettopp sett en Guds Engel, og Han fortalte meg alle disse tingene.”

“Åh, hvordan så Han ut?” sa moren. “Hvordan så Han ut?”

¹⁴⁹ Sa: “Åh, Han var vakker. Han hadde på seg skinnende kappe. Øynene hans glitret. Og Han hadde et sverd i Sin hånd, og Han rettet det mot nord.” Det er slik, vet dere, det lovede land ligger fra Egypt; opp den veien, Palestina. Han sa: “Han pekte mot nord. Og Han sa at vi skulle få en baby omtrent på denne tiden neste år, og denne lille babyen skal komme frem og bli en seierherre, og kommer til å utfri Hans folk. Åh, halleluja, Jokebed!”

¹⁵⁰ Og han la merke til at hun var blek. Ansiktet hennes, øynene hennes stirret, hennes store øyne kikket. “Jokebed, hva er i veien?”

“Åh, Amram! Nei, nei, nei! Skal vi få en guttebaby?”

“Ja.”

¹⁵¹ “Åh, du . . . Det kan ikke være mulig. Vet du hva? Åh, om du bare aldri hadde fått denne visjonen. Du vet jo at Farao, han dreper alle de små babyene.”

152 “Ja. Men, du vet, hvis Gud gir oss denne babyen, vil Gud beskytte babyen. Amen! Gud lovet. Gud vil beskytte ham.”

153 Vel, neste dag drar han ut på jobb. Og alle karene der oppe, de legger merke til Amram. I stedet for å komme, vet du, helt nedbøyd og sliten, hadde han skuldrene løftet, og sa: “Gi meg noen flere mursteiner. Kom igjen, la oss gå!”

“Hva skjer?”

“Ære være Gud! Gud kommer til å svare på bønn.” Åh, nei . . .

154 Du vet, det får deg til å føle deg bra når du får et svar. Vet vi ikke det, pappa og mamma, når Gud gir et svar? Du trenger ikke se en visjon. Bare vite at svaret er der, det er alt. Det er alt, bare vite at svaret er der.

155 Nå, lytt nøye nå, jeg vil at dere skal høre hva som skjedde. Nå vet du, etter en stund, sa de: “Ja vel, Amram, hva er i veien med deg?”

156 “Gud kommer til å svare på bønn! Gud kommer til å svare på bønn!”

“Vel, hvordan skal Han svare på bønn?”

“Det spiller ingen rolle.”

157 En gammel kar kom bort og sa: “Når tror du at Han noen gang vil svare?”

158 “Vel, jeg kommer ikke til å fortelle deg det, for du er en vantro uansett. Gi meg noen flere mursteiner.” Kastet dem inn der slik som *det* . . . ? . . . Det spiller ingen rolle; du trenger ikke fortelle de vantro alt, gjør du? Spiller ingen rolle. Nei, sir. Så visst ikke. “Gi meg noen flere mursteiner. Halleluja! Kommer til å svare på bønn!” Det er slik du føler deg når du vet at det kommer til å skje. Er det ikke? Ja, sir.

“Vel, hvordan skal Han gjøre det?”

159 “Du forstår ikke, uansett, så bare fortsett å sende murstein.” La dem alle der inne, la alle mursteinene der inne.

160 Den kvelden dro han hjem, sa: “Å, Jokebed, tenk på det, vi skal få en baby! Åh, han kommer til å bli befrieren! Gud kommer til å sende ham. Åh, det kommer til å bli fantastisk.”

“Åh, men jeg er så . . .”

161 “Åh, slutt å bekymre deg! Slutt å bekymre deg! Du store! Gud er i—Gud er i ferd med å høre nå. Gud har ører; Gud kan høre. Gud har hender; Han kan utfri.” Så, åh, han hadde en masse tro.

162 Du vet, når du ber igjennom, får du et svar, da får du virkelig en masse tro. Åh! Har du noen gang bedt om noe, og du visste at Gud kom til å gjøre det for deg? Gjør dere små jenter det, og dere små gutter? Ja. Ja visst. Det er da Han . . . Det er da du vet at det kommer til å skje. Ja vel.

163 Et helt år går. Og før du vet ordet av det, kommer Amram hjem fra jobb en dag. Og hva skjedde? Den søteste, lille babyen, åh, han var en liten elskling, omtrent så lang. Og så tok hun ham opp, gir ham over til Amram. Og han kysser ham, vet du. Han elsker ham, ser du. Og mor holdt ham. Åh, hvilken skatt! Hun sa: “Åh, men jeg er så redd, vet du. Denne lille babyen, han er slik en søt liten ting.”

164 Og vet dere hva? Bibelen sier at det var den vakreste lille babyen som noen gang var født. Nå vet jeg at mødre vil være uenige med meg i det. Hm-hmh. De tenkte . . . Moren din syntes du var den vakreste lille babyen. Ikke sant? Ja. Hun har rett til å mene det. Men Bibelen sier at dette var en vakker, liten baby. Åh, han var en juvel. Gud hadde hendene Sine over ham, vet dere. Så, åh, han var den søteste lille tingen! Han lå der, og han—han smilte bare litt, uten tenner.

165 Hadde ikke du en lillebror og dem, som gjorde det, når han ikke hadde noen—noen tenner, bare smilte slik som *det*?

Og før du visste ordet av det: “Vræl!”

“Åh, du store min! Puh! Jeg vet, la oss bare gjemme ham.”

“Hva skjer? Hva gjør du?”

166 “Ta ham ned trappene. Du vet hva ordren er. Ser du, hvis de gamle, lang-nesete heksene kommer forbi her, vil de ta babyen vår og drepe den. Det er riktig. Vi kan ikke la den gråte.” Så, åh, den trengte litt—trengte litt frokost eller kveldsmat. Så moren tar den over i hjørnet, hun dier den, vet dere. Og så var han bra.

167 Så et par kvelder etter det, lekte de med ham, og, “Vræl!” Han var i gang igjen, vet dere, begynte å gråte. Hun gikk av sted veldig raskt, og gjemte—gjemte ham veldig raskt på den måten. Og nede, langt der bak, i en vegg, hadde Amram ordnet et lite sted hvor han kunne gjemme babyen.

168 Og så før du visste ordet av det, hørte de noe ovenpå som gikk . . . [Broder Branham banker på talerstolen—Red.] *Puh!* Borte! Alle spredte seg over til ett sted, sa: “Det er dem. Det er de gamle heksene, med lange fingre, malte fingerneglar!” Og de gamle heksene . . . Kikket ned der, og kikket ut av vinduet, sa: “Ja, det er dem. De står der.”

[Broder Branham banker på talerstolen—Red.] “Åpne opp!”

169 Gamle Amram gikk ut, åpnet døren, sa: “Hva vil du?”

170 Sa: “Du har en baby her inne, og vi vet det. Og vi skal ta den.”

“Vi har ingen baby å gi til deg.” Det hadde de ikke.

171 “Vi kommer inn og ser, uansett. Vi er politi-kvinner. Ser dere skiltene våre?” Og det er en . . . Hva slags jobb er det for en kvinne å ha? Men: “Vi er politi-kvinner. Vi har rettighetene våre fra myndighetene!” Du vet, vi har dem her nå. Og så—så tar de seg til rette, går inn. De går inn og velter sofaen, og åpner opp

alle skuffene, og kaster alt ut på gulvet, og tar alt sengetøyet og rister i det. Og går ovenpå og finner hvor pappa hadde et lite lønnkammer. Kikket overalt, men de kunne ikke finne babyen.

¹⁷² Kunne ikke finne babyen, så de gikk bort til kvinnen der, stakkars—stakkars Jokebed sto der, ansiktet hennes var blekt. De gikk bort, sa: “Se her! Vi vet at du er en—en mor. Vi kan se det på utseendet ditt. Vi vet at du er en ammende kvinne, og vi vet at babyen er her. Vi kommer tilbake. Vi skal få tak i den!” Ut døren gikk de. Slo igjen døren, og ut gikk de.

Hun sa: “Åh, åh, hva kan vi gjøre? Hva kan vi gjøre?”

¹⁷³ Så Amram sa: “Be.” Er det tingen å gjøre? [Guttene og jentene sier: “Ja.”—Red.] Er det tingen? “Be! La oss be.”

“Åh, åh, åh! Jeg vet ikke hva—hva jeg skal gjøre. Åh!”

¹⁷⁴ Så sa han: “Hør nå her, ro deg ned, og gå og amme babyen igjen. Jeg går ovenpå og ber.”

¹⁷⁵ Så går han ovenpå, og han ber. Han sa: “Jehova, Du har ører. Jehova, Du har øyne. Jehova, Du kan høre. Du kan svare på bønn. Du ga oss denne babyen. Du ga oss Ditt løfte. Og Du vil holde Ditt løfte, og Du vil beskytte den babyen. Og jeg er helt sikker!”

¹⁷⁶ Etter å ha bedt, ble han virkelig trøtt, han—han bare falt over slik som *dette* og sovnet. [Broder Branham etterligner snorking—Red.] Han var så sliten! Jobbet hele dagen, og ba hele natten. Han var sliten. Og så vet du hva som skjedde? Han sovnet, og han drømte en drøm.

¹⁷⁷ Du vet, Gud taler i drømmer også, gjør Han ikke? Ja visst, gjør Han det. Ja, Han gjør det. Han kan. Ser dere? Og Han taler i drømmer.

¹⁷⁸ Åh, da han våknet, sa han: [Broder Branham knipser med fingeren en gang—Red.] “Der er det! Jeg burde ha tenkt på det. Det er det jeg burde gjøre.” [Broder Branham banket på talerstolen fem ganger.] “Jeg vil bare ikke si noe om det.”

Ned trappene går han. Han sa: “Jokebed!”

“Ja, kjære? Åh, jeg er så utslitt. Jeg kan ikke sove.”

“Åh, legg deg og sov. Gå og sov. Alt blir bra.”

“Hvordan vet du?”

“Åh, jeg bare vet. Jeg er helt sikker!”

¹⁷⁹ I stedet for at pappa den kvelden, gikk ovenpå for å be, gikk han ned i kjelleren. Han var opptatt der nede. Jeg lurer på hva han gjorde. La oss liste oss ned og se på ham. Jeg ser ham der nede, slik . . . [Broder Branham begynner å nynne, og hamrer mens han imiterer byggingen av noe—Red.] “Bang, bang, bang.” [Broder Branham nynnner.] Tar dette sivet, og undersøker det, vrir på det og ser om det er solid. [Broder Branham nynnner.] Lille Aron gikk ut den dagen, og samlet en hel armfull av dem, la dem ned i kjelleren, vet dere. [Broder Branham nynnner.] “Gud tar

hånd om deg.” [Broder Branham nynner.] “Gamle tids religion, alt sammen må være sant!” [Broder Branham hamrer på noe.] Binder dem rundt.

Hun sa: “Amram, hva er i veien med deg?”

“Halleluja! Ingenting, kjære. Gå opp igjen.”

¹⁸⁰ [Broder Branham nynner—Red.] “Det er den gammeldagse religionen.” [Broder Branham hamrer igjen.] “Det er den gammeldagse religionen.” Tar dette *hit*, vet dere. “Det er den gammeldagse religionen.” “Shhhhhhh”, forseglers det hele. “Og det er godt nok for meg! Gi meg denne gamle . . .” Han gjorde noe.

¹⁸¹ Du vet, etter en uke eller to hadde gått, lurte de på hva han drev på med.

¹⁸² Så en natt da de alle sov, lister han seg ovenpå og tar med denne lille tingen, vet dere. Han tar den opp slik som *dette*. Og han bringer den opp. Han løfter opp teppet der Jokebed hans kone sover, og han legger den under teppet. Og lille Aron og—og lille Miriam sov, vet du; åh, hun var en søt liten ting, den lille jenta var det, og det samme var lille Aron. Så, han la den under der. Han sa: “Jokebed, kjære.”

¹⁸³ Hun sa: “Har du vært i kjelleren og bedt på denne tiden av natten, Amram?”

Sa: “Nei. Jeg har vært i kjelleren og prist Gud.”

Sa: “Hva har du gjort?”

¹⁸⁴ Sa: “Jeg ønsker å fortelle deg det. Nå, du vet at de gamle heksene kommer tilbake.”

“Ja.”

¹⁸⁵ “Og jeg ønsker å fortelle deg hva vi skal gjøre. Vi har hatt babyen nå i tre måneder, og vi må kvitte oss med den.”

“Åh, Amram! Du må gjøre hva?”

“Vi må kvitte oss med babyen.”

“Kvitte oss med babyen?”

“Ja.”

“Åh, du er ond!”

“Nei, jeg er ikke ond. Nei, nei, nei. Jeg vet hva jeg gjør.”

¹⁸⁶ “Hva mener du? Ja, du vil bli like ille som Faraos. Skal kvitte oss med babyen vår?”

“Ja, skal kvitte oss med babyen.”

“Åh, vi kan ikke!”

¹⁸⁷ “Hør nå. Hvis vi beholder den, kommer vi til å miste den. Og hvis vi gir den til Ham som ga den til oss, vil Han finne den.” Er det riktig? “Nå, hvis du beholder den, kommer vi til å miste den.”

“Hvordan skal du miste den?”

“Vel, de gamle heksene vil komme og få tak i den.”

¹⁸⁸ Og hør her, hvis du beholder sjelen og fortsetter å leve som verden, kommer du til å miste den. Heksene fra helvete er etter deg. Og det er riktig. All denne verdens dårskap og slikt der ute, det er rett etter deg. Hvis du beholder den, vil du miste den; men hvis du gir den tilbake til Ham som ga den til deg, vil du finne den og beholde den. Hva er det nå? Hvis vi beholder den, hva gjør vi? [Barna sier: “Mister den.”—Red.] Mister den. Hvis vi gir den til Kristus, gjør vi hva? Beholder den. [“Beholder den.”] Amen! Det er bra. Nå svarer dere riktig.

¹⁸⁹ Nå sa han: “Jokebed, vi kommer til å miste den hvis vi beholder den. Så hvis vi gir den—gir den tilbake til Ham som ga den til oss, så vil vi beholde den.”

¹⁹⁰ Nå har du en sjel. Og, pappa og mamma, dere har det også. Men hvis du beholder den, kommer du til å miste den. Det er riktig. Heksene fra helvete vil ta den. De er alle etter den! Men hvis du gir den tilbake til Ham som ga den til deg, vil du beholde den til evig Liv. Halleluja! Amen! Unnskyld meg, barn, jeg—jeg er bare gammeldags nok til å rope. Hvis du beholder den . . . La oss si det, alle sammen: [Forsamlingen resiterer sammen med broder Branham—Red.] “Hvis du beholder den, vil du miste den; hvis du gir den tilbake til Ham som ga den til deg, vil du beholde den.” Amen. Husk nå, gi den til Ham.

¹⁹¹ La oss se nå. Åh, hun begynte å gråte. Hun sa: “Åh, hva skal du gjøre med den?” sa hun.

“Se her, jeg ønsker å vise deg noe.”

“Hva har du under senget min der?”

Sa: “La meg vise deg.” Og han dro den ut.

“Åh, det er en liten sivkurv!”

¹⁹² Det er et lite skip, hva det er. Har ikke noe ror, den har ikke noe seil, har ingen kanoner på seg, og likevel kommer den til å bære den mest dyrebare lasten som noen gang ble fraktet av et skip, fram til da. Hør det! Den har ingen kaptein eller noe mannskap. Broder, jeg kjenner et Skip for en voksen, som det, også!

¹⁹³ “Åh”, sa hun, “Am- . . . la meg se på den, Amram, la meg se.” Hun går bort hit.

¹⁹⁴ Sa: “Se her, har et lite lokk på seg. Ser du?” Han tar opp det lille lokket.

Hun sa: “Puh! Stinker! Åh! Puh! Du store!”

Sa: “Ja, den stinker.”

“Hvorfor?”

¹⁹⁵ “Jeg helte den full av tjære. Den er helt gjennomtrukket av bek, over det hele.” Bek er tjære, vet dere, så de smører bek over det hele. Det var det han kokte her nede, og helte det på toppen

av disse sivene. Han hadde smurt den inn med bek. Sa: “Ser du, vannet kan ikke komme inn i den da. Ser du, den er forseglet over det hele.” Og sa: “Og det kan bare ikke komme inn i den, vannet kan ikke det. Jeg har beket den.”

Sa: “Puh! Lukter vondt!”

¹⁹⁶ Dere barn vet hva tjære er, når de setter i stand gaten: “Åh, den forferdelige lukten!” Men det—det—det—det beskytter . . . Det—det tetter igjen alle sprekkene på gaten. Og det er hva dette gjør, det stenger ute alt vannet.

¹⁹⁷ Og det er det bønn gjør for den troende. Det er det som hver dag holder verden ute av deg, er når du kaster deg ned på dine knær og sier: “Herre Jesus!” Og Blodet kommer ned, og Det forsegler deg fullstendig, slik at djevelen ikke kan få tak i deg. Ser du? Det er riktig. Ser du? Så da, åh, mange ganger går folk rundt og sier at det er forferdelig, men, det spiller ingen rolle, det holder deg trygg. Det er hovedsaken, holder deg trygg. Sier: “Du er gammeldags”, men, det spiller ingen rolle, det holder deg trygg.

“Vel”, sa, “hva skal vi gjøre?”

¹⁹⁸ “Ja vel”, sa, “jeg skal fortelle deg hva vi skal gjøre. Vi skal ta babyen, og vi skal ha en liten avskjed. Og vi skal ta babyen og legge den ned her, og sette den ut på Nilen—elven.”

¹⁹⁹ “Åh! Nei! Nei! Nei! Amram, du kan ikke sette babyen vår ut på elven.”

²⁰⁰ “Jo! Jo! Jeg vet hva jeg gjør.” Ser du, han hadde hatt en drøm, han visste hva han skulle gjøre. Ser du, Gud hadde instruert ham. Han visste hva han skulle gjøre. Han bygde denne, og han så at det var en sann kopi av arken som reddet Noa der tilbake på hans tid.

²⁰¹ Så han sa: “Se her, jeg har skåret et lite hull rett i toppen av den, så han kan puste. Ser du, han kan få solskinn gjennom der.”

²⁰² Og dere vet, arken i den Gamle Bibel, langt der tilbake, den ble laget på samme måte. Og den hadde et hull rett i toppen av den, slik at du kunne se inn, ser du, og hvor han måtte se opp.

²⁰³ Så da hadde ikke denne stakkars lille babyen, navnløs, ikke engang noe navn; liten, navnløs baby, og likevel den søteste lille babyen i verden.

²⁰⁴ Neste kveld, da de kom inn, og de ventet til rundt klokken tre om morgenen, og så . . . Han går bort. Og han er ferdig med å be. Han går bort, og han sa: “Kom nå, Jokebed, stå opp!”

²⁰⁵ Og så vekket de lille Aron og lille Miriam. Åh, hun kom bort og la armene sine, hun sa: “Pappa!” Lille Miriam, hun sa: “Du kommer ikke til å ta vår lillebror, baby, skal du, og sette den på Nilen der alle disse krokodillene er?”

206 Og han dyttet det lille håret hennes bakover slik som *det*. Og hennes . . . Hun hadde vakre øyne og pent lite hår. Og så kysset han henne på siden av kinnet. Han sa: “Kjære, det gjør vondt for meg også. Det gjør vondt for meg også, men vi må gjøre dette.”

207 Ser dere, små jenter og gutter, noen ganger må vi gjøre ting som gjør oss litt vondt, men vi må gjøre det, likevel. Når jentene sier: “Hei, har du noen gang røykt en sigarett?”

Du vil si: “Nei.”

208 “Vel, prøv en! Åh, jeg er vennen din, vet du. Ja, prøv det.”

209 Men du, det kan gjøre litt vondt, men si: “Hm-hmh. Jeg vil ikke ha det.” Ser du? Ser du? “Jeg vil ikke ha det.”

Sier: “Vil du komme, bli med meg på forestillingen i kveld?”

210 “Nei, nei. Hm-hmh. Jeg går ikke på forestillinger.” Ser du? Det kan kanskje gjøre litt vondt. Ser du?

211 “Åh, du er bare en gammel tåpe.” Ikke tro på det. Kan bare gjøre litt vondt. Bare snu hodet bort fra det; det er den rette tingen å gjøre, ser du. Gjør alltid det, gjør det rette. Ja vel.

212 Og nå når jentene lærer disse små ballett-dansene som det, og vil at du skal gjøre det; så si til dem: “Nei, nei.” Du gjør ikke det, ser du.

213 “Åh, vel, det er veldig gøy.” Du bryr deg ikke om hvor gøy det er. Du ønsker å gjøre det som er rett, så gjør alltid det som er rett. Nå, bare husk det nå. Du vil ikke glemme det, vil du?

214 Nå, hva gjorde de nå? De tok den lille babyen da, og gikk opp dit. Og lille Aron kom bort, han sa: “Pappa, hva skal du gjøre med babyen vår?”

215 Han sa: “Aron, sett deg her på fanget mitt, kjære.” Sa: “Hør her, Aron. Hvis vi beholder babyen, hva vil vi gjøre?” [Forsamlingen sier: “Miste den.”—Red.] “Miste den. Men hvis vi gir babyen tilbake i hendene til Ham som ga den til oss, hva vil vi gjøre?” [“Beholde den.”] “Vi vil beholde den.” Det er riktig.

“Men hvordan skal du gjøre det, pappa?”

216 “Jeg vet ikke. Jeg vet ikke hvordan det vil bli gjort, men Gud kommer til å gjøre det.” Ser du?

217 Og så legger de den lille babyen inn der, og så går han. Og her går de nå, de går mot døren. De går ned til døren, han ser *denne* veien nedover gaten, *den* veien nedover gaten. Det er ingen steder, ingen som kommer. Sa: “Kom igjen, Jokebed. Kom igjen, Aaron. Kom, kom igjen, Miriam. La oss gå.”

218 De tar den lille arken og går ned til iris-plantene ved elven. Åh, det er lenge før daggry. Og her kommer lille Aron, bak der og holder lille Miriam, lillebror og søster, de gråt. Og stakkars lille Jokebed, hun går i vei, sier, “snufs, snufs, snufs, snufs.”

“Sh-sh-sh-sh-sh! De holder øye med gaten. Vær forsiktig. Sh! Vær forsiktig.” Går videre nedover gaten. “Sh-sh-sh! Vær forsiktig.” Bærer den lille babyen. Og moren bar babyen, og—og pappa bærer arken.

219 De kom ned til elven. Åh, det er en kjempestor elv, den nest største i verden, omtrent. Og så, da, kjempestor elv, og stri, og bare full av store, kraftige krokodiller og alligatorer. Åh, de var fete. Puh! De hadde matet dem med alle de små barna. De var bare fete. Og—og hun sier, Jokebed sier til Amram, mannen sin, sa: “Åh, hva om alligatorene får tak i den? Hva om krokodillene her inne rører den?”

220 Sa: “Vær ikke bekymret. Hvis de noen gang stikker nesen sin ned i den tjæren, vil de bevege seg raskt bort, ser du. Det er grunnen til at det stinker, ser du. Stikker han nesen sin oppi”, sa, “vil han ikke kunne lukte menneskekjøtt, så han vil komme seg bort. Den tjæren vil stinke så ille at de vil fare bort. Det vil ordne seg. Ikke bekymre deg.” Så de . . . Og de la den ned der, den lille arken. Og hun sa . . . “Nå kan du amme babyen.”

221 Så tar moren babyen og ammer den, og hun ammer babyen til den får frokosten sin, tidlig på morgenen. Og så [Broder Branham lager en kysselyd—Red.] kysser hun den. Og sa: “Nå, Aron, kan du kysse den.” Og Aron kysser den. Og så gir den over til Miriam, og hun kysser den. Og mor kysset den, og: “Åh”, sa hun, “jeg bare . . .”

222 “Nå, sh-sh-sh! Hør nå her, vi må være soldater. Ser dere? Vi må være soldater. Vil dere alle sammen kysse den igjen?” Alle sammen kysser den, på omgang, igjen. Så la de ham inn der.

223 Og mor hadde lagd det lille teppet, og la over den, og liten pute. Hun la den der. Hun sa: “Min kjære lille baby, Gud velsigne deg.”

“Sh-sh-sh! Nå, Gud vil ta hånd om det. Ikke bekymre deg.”

224 Lukket det lille lokket ned. Og før du vet ordet av det, begynner far å trekke av seg jakken, ta av seg skjorten. Her går han, vasser ut i vannet.

225 Hva tror dere skjer i Himmelen, omtrent på denne tiden? Halleluja! Dere vet, når ting skjer her nede, er det noe som skjer Der oppe også. Amen! Jeg kan se Gud reise Seg fra Sin Trone, gå bort og si: “Gabriel! Gabriel! Hvor er du?”

Gabriel sa: “Her er jeg, Herre.”

226 “Kom hit! Skal vise deg noe!” Sa: “Alle dere Engler, kom hit, et øyeblikk, Jeg ønsker å vise dere noe. Jeg har mennesker som tror på Meg. Ja, Jeg har folk som stoler på Meg. Kom hit, et øyeblikk! Det er bra for alle dere Engler, ta en grundig titt på dette. Se!”

“Hvor er den?”

“Rett der nede. Se ut.”

“Ja, ja. Ja, jeg ser den.”

227 “Se rett ned der. Ser dere kanten av disse—disse—disse sivene der, iris-plantene og slikt?”

“Ja.”

“Se der!”

“Hva er det?”

228 “Det er en mann med hendene i været, på sine knær, som kaller på Meg. Det er en gråtende mor, og to små gråtende barn. De stoler på Meg til siste slutt. Gabriel, husker du da du gikk ned? Husker du den mannen?”

229 “Ja, jeg møtte ham på rommet den kvelden og snakket med ham. Hm-hmh.”

230 “Han stoler fortsatt på Meg. Jeg har folk som tror på Meg! Jeg har folk som vil stole på Meg til slutten!” [Broder Branham banker på talerstolen seks ganger—Red.] “Ser dere ham? Se på ham.”

“Ja, åh, er ikke det modig!”

231 Faren går i vannet, begynner å skyve den lille båten ut.

Jeg kan høre Ham si: “Gabriel!”

“Ja, Herre?”

232 “Kall ti tusen Engler inn på scenen. Gi dem marsjordre med det samme. Kall ut Himmels hærer. Send dem alle opp og ned, langs Himmels rekkverk, og sett dem alle opp og ned langs Nilen. Jeg befaler at ingen krokodille skal røre den lasten! Ingenting skal røre den! La ikke engang en trebit komme i nærheten av den.” Halleluja!

233 Gabriel sa: “Det skal skje.” Du store! Han blåste i en trompet! Ti tusen Engler kom til unnsetning!

“Piloten. Hvor vil Du være, Herre?”

234 “Jeg vil være i den andre enden.” Han er alltid ved enden for å ta imot. “Jeg vil vente nede i den andre enden. Jeg har en hensikt. Når folk vil stole på Meg, har Jeg noe, en hensikt; det vil gå bra med dem.” Ja vel, Han går ned i den andre enden.

235 Jeg ser Moses . . . eller lille Aron og dem, går tilbake oppover gaten, gråtende. “Sh-sh-sh-sh-sh! Se på den.”

236 Og lille Miriam, hun står fremdeles og ser på. Hun sa: “Åh! Åh!”

237 Sa: “Kom igjen, Miriam, det begynner å bli lyst. Kom igjen, hanene galer en ny dag. Kom igjen, det begynner å bli lyst. Kom igjen, kjære, la oss gå!”

238 Sa: “Åh, pappa, pappa! Vær så snill, en gang til. La meg bare stå, bare la meg se på den og la meg se hva som skjer. Jeg kommer hjem igjen om en stund.”

239 “Åh”, [Broder Branham knipser med fingeren—Red.] “det er en god idé, Miriam. Det kan være helt i orden. Bare stå og se hva som skjer.”

“Ja vel, jeg vil—jeg vil holde øye med den.”

240 “Nå, skynd deg hjem etter en stund. Bare se hva som skjer. Og kom, gi oss nyheter, hva som skjer.”

“Ja vel, pappa.” Og de gikk av sted videre, måtte skynde seg.

241 Lille Miriam, hun står, og hun følger med. Før du vet ordet av det, blir det lyst. “Åh, åh, åh, hva er det som kommer opp der? Det er—det er en trebit. Nei. Er det en alligator? Åh, han snudde seg.”

242 Ha-ha! Hva så han? Han ser det mange mennesker ikke ser. Ser dere? Den lille lasten fløt av sted der. De trodde den ikke hadde noen pilot; de trodde den ikke hadde noen kaptein. Det hadde den. De hadde samlet seg rundt overalt.

243 Her kommer en liten krokodille og sier: “Åh, se der!” Her kommer han, flytende oppover slik som *det*. Han går . . . Åh, nei. Nei, nei. Han kan ikke komme i nærheten av den lasten.

Der inne var frigjøreren, befrieren, tre millioner jøder som trengte å bli utfridd. [Broder Branham banker på talerstolen fem ganger—Red.] Alle djevler i helvete kunne ikke røre ham. Fløt nedover, i denne lille tjærebredde arken, videre nedover elven.

244 Før du vet ordet av det, kommer den inn i en strømvirvel. “Åh!” Miriam sa: “Åh! Åh! Se på den! Den strømvirvelen, se på den! Se på den!” Før du visste ordet av det, beveget den seg plutselig ut.

245 Det er slik det går. Noen ganger kommer vi inn i en strømvirvel, denne lille barkebåten. Ikke bekymre deg. Det er Noen som våker over. “Guds Engler har slått leir omkring dem som frykter Ham.” Har ti tusen av dem på marsjlisten nå.

246 Lille Miriam, hun går nedover, hun klatrer opp over denne store steinen, og hun piler over den slik som *dette*. Og hun løper nedover, hun holder øye med arken. Og går videre ned gjennom *her*, og går gjennom en masse iris-planter. Etter en stund setter den seg fast der ute. Sier: “Åh! Åh, jeg undrer!”

247 (Nå, faren hennes hadde sagt til henne, sa: “Nå, ikke la noen se at du holder øye med den. Hvis noen kommer bort, bare lat som du ikke engang ser på den, bare gå videre en annen vei. Lat som du ikke—ikke engang ser på den i det hele tatt, bare fortsett videre.” “Ja vel”, sa hun.)

248 Hun går videre nedover bredden. Den setter seg fast. Før du vet ordet av det, er det en stor flokk med fiskere der. Og hun bare

later seg som hun bare er en liten jente som går nedover. Rundt klokken ti på dagen nå, vet du, så hun bare gikk videre nedover langs elven. Og hun ser stadig bakover, til siden, for å se hvor den går.

249 Etter en stund går hun forbi en annen gruppe. Bare fortsetter å se; går litt videre. Fortsetter å gå, går litt videre.

250 Etter en stund kommer hun til en kjempestor mur. “Åh, du store, den går inn bak denne muren!” Hva kan hun gjøre? Hun vet ikke hva hun skal gjøre. Så hun kan ikke komme over muren, så hun bare vasser ut i vannet og trækker over den slik som *dette*, og kravler over toppen. Hun kommer over dit, og hun fortsetter å gå.

251 Plutselig er hun i en vakker hage. Blomster blomstrer overalt, og det er så vakkert. Lytt nå bare et øyeblikk. Se nå, små jenter. Vakre blomster, og, åh, trærne er velstelt. Det så så vakkert ut! Det er en park. “Åh”, sa hun, “se på det, på det! Åh, du! Jeg er i slottsparken, Faraos slott, i parken. Hva skal jeg gjøre her? Hvis de noen gang fanger meg her inne, åh, du store, hva ville de gjøre med meg?”

252 Og hun følger med. Der går den lille arken, og den stopper litt der ute i vannet, og begynner å flyte rundt, ute i vannet. Jeg lurer på hvorfor. Og hun hører noen snakke. Hun smatt tilbake under buskene. Hun satt, og kikket ut slik som *det*, vet dere, lille Miriam begynte å se ut, for å se den.

253 Før du vet ordet av det, kommer det noen store, sterke, mørke menn som bærer en baldakin oppe, slik som *dette*. Og tjenestepikene følger med, og de synger. Og her kommer en kvinne, og hun har et stort gullbånd rundt hodet sitt, med en stor slange med åpen munn (slik som *det*) foran. Og hun er en pen kvinne, og hun kommer ned. Hun har virkelig vakre kapper på seg, og slikt. Og jeg hører en av tjenestepikene si: “Deres Majestet, tror du at vannet er varmt denne morgenen?”

254 Miriam sa: “‘Majestet’? Åh, det må være kongelige, så jeg må være i parken. Og hvis de får tak i meg her inne, hva vil de gjøre med meg?”

255 Ja vel, hun kommer videre ned, og disse store, mørke mennene bærer søylene slik som *dette*, går ned til vannkanten slik som *det*, og hun tar av seg skoene sine. Og en tjenestepike hadde håndklærne, og andre hadde såpen. Og hun skulle ned for morgenbadet sitt. Så går hun ned der, og hun begynner å—å gjøre seg klar for badet sitt. Hun tar av seg skoene. Hun sa: “Jeg skal stikke tærne ned i vannet og se om det er varmt nok. Åh, det er helt fint, helt . . . Hva er det der ute?”

256 “Åh!” Miriam, lille Miriam sa: “Åh! Hm-åh, hun har oppdaget arken.”

“Åh”, sa hun, “er det en krokodille?”

257 En av de store, sterke mennene sa: “Vent litt, så skal jeg finne det ut.” Plask, plask, plask, går ut i vannet. Tar den opp slik som *dette*, og går inn. Sa: “Deres Majestet!” Gir det til tjenestepiken. Og tjenestepiken tar den over og gir den til henne slik som *det*, og hun setter den ned.

258 Hun sa: “Hva er det? Puh, det stinker! Har tjære over det hele. Se her, den har et hull på toppen.”

259 Og Miriam sa: “Åh! Åh, nå er det over for lillebroren min! Nå er det over for lillebroren min!”

260 Og så åpner de den opp slik som *dette*. “Åh, det var en baby!” Og den begynte . . . Den vakreste lille babyen i verden! Og, åh, en Gud som kan forårsake hat, kan forårsake kjærlighet; og all kjærligheten som Han kunne legge i et menneskes hjerte, en mor for et barn, la Han i den jentas hjerte. Og hun—hun sa: “Det er en av de heb-. . . Jeg vet hva det er. Det er den ondskapsfulle faren min! Han er så slem! Han beordret at alle de små hebreerbarna skulle bli drept. Og en av mødrene har nettopp sendt babyen sin ut, og håper at den vil lande et eller annet sted. Åh, han er ond! Vel, han kommer ikke til å drepe denne, fordi denne er min.” Hm—hmh, ser dere hvordan Gud gjør det?

261 Hun plukket ham opp, og [Broder Branham lager en kysselyd—Red.] hun kysser ham. Og babyen gråt. Og da den gråt, bare varmet det hjertet hennes. Hun sa: “Stakkars lille venn.” Sa: “Jeg vil ta ham, og jeg skal kalle ham . . . Jeg skal gi ham et navn.” Og det var der han fikk navnet sitt.

262 Hva var navnet hans? [Forsamlingen sier: “Moses.”—Red.] Moses. Og *Moses* betyr “tatt opp av vannet.” Ser dere?

263 Hun sa: “Nå vil jeg kalle ham Moses, og han skal være min egen baby. Jeg beholder ham. Men nå”, sa hun, “men jeg er en ung jente, jeg kan ikke amme ham. Jeg—jeg—jeg har ingen mulighet til å mate ham.” De hadde ikke disse flaskene og slikt da. Kvinner røykte ikke sigaretter og slik de gjør nå, ser du, og forgiftet seg selv. Hun sa: “Vel, hvis du vet om en . . .” Sa: “Hva—hva skal jeg gjøre?” Så hun sa: “Jeg . . .”

264 En av dem sa: “Jeg skal si deg, Deres Majestet, jeg skal finne en amme til babyen din.”

“Åh”, sa hun, “det er veldig bra.” Lille . . .

265 Noe talte, en Engel sto der ved busken, sa: “Miriam, der er sjansen din! Her har du sjansen!” Lille Miriam løp ut. Sa: “Ikke si noe nå, ikke røp deg. Du går ut og sier at du vil ‘finne en amme’, og gå og få tak i moren din.”

Ja vel, så sa hun det. Hun sa: “Deres Majestet!”

266 Nå, vanligvis ville hun ha sagt: “Hva gjør du her inne?” Men, ser du, Gud dekket over det hele. Hvorfor? Han hadde ti tusen Engler i aksjon. Ser dere? Planen Hans kommer til å lykkes. Han hadde ti tusen Engler som sto der.

267 Så før du visste ordet av det, sa hun: “Din . . .”

Sa: “Ja, lille kjære, hva gjør du her?”

268 Hun sa: “Jeg så deg nettopp med babyen.” Sa: “Jeg vet hvor det er en fin mor som ville ta seg av babyen din for deg.”

269 Hun sa: “Gå og hent henne, og fortell henne at jeg vil gi henne tre hundre dollar i uken for å ta seg av denne babyen, og jeg vil gi henne en hel rekke værelser borte i palasset. Og hvis du vet hvor det er en hebraisk kvinne, som er en amme, som kan amme denne babyen, dette er babyen min.”

Sa: “Ja, Deres Majestet, jeg skal finne en til deg.”

270 Sa: “Nå, vent litt! Før du går inn i palasset, må du ha et passord. Ser du, du kjenner ikke passordet. Hver dag har vi et passord. Nå, passordet i dag, vet dere hva det var? ‘En høygaffel og et lass med høy.’” Sa: “Det er det du må si for å komme gjennom porten.”

271 Så lille Miriam spankulerer hjemover, så fort hun bare kan, og hopper over muren, ned på gaten, og ned *denne* veien, og ned *denne* veien, og så raskt hun bare kan. Hun løp inn i huset.

272 Og—og Amram hadde nettopp kommet hjem, og Jokebed. Og, åh, de var triste og lurte på hva som skjedde. Hun sa: “Min stakkars baby! Min stakkars baby!” Hun . . .

273 Han sa: “Bare hør nå.” Sa: “Jeg gikk nettopp forbi der nede på gaten, for en stund siden, og den stakkars moren har holdt alle våkne hele dagen. De kom rett gjennom dette nabolaget denne morgenen, og de knuste hodet til alle babyer som fantes i nabolaget.” Og sa: “Som de skrek og gråt! Nå, vet ikke, babyen din, hvor enn den er. Der babyen vår er, vil Gud ta hånd om den.”

274 Akkurat da var det noe som . . . [Broder Branham banker på talerstolen fire ganger—Red.] “Åh! Åh! Der er de, ved døren nå.” Så, de gikk og kikket. Nei, det var det ikke. Det var Miriam.

275 Hun sa: “Åh! Åh, Miriam! Kom inn, kjære! Hva skjedde med babyen?”

Hun sa: “Mor, jeg er så sulten.”

Sa: “Men hva skjedde med babyen?”

276 Sa: “Jeg holder på å sulte i hjel, mor.” Sa: “Åh, priset være Herren! Halleluja! Jeg holder på å sulte i hjel, mor.”

Sa: “Men hva skjedde med babyen?”

277 Sa: “Mor, jeg er så sulten at jeg kunne spise alt mulig i huset.”

278 Sa: “Vi skal skaffe deg noe å spise, men hva skjedde med babyen?” [Broder Branham banker på talerstolen tre ganger—Red.]

279 Sa: “Åh, babyen har det helt fint, mor. Gi meg noe å spise. Åh, jeg er så glad!”

“Men hva skjedde med den?”

280 “Vel, gi meg noe å spise, jeg sulter nesten i hjel.” Kunne du forestille deg det?

281 Hun sa: “Miriam! Dette er din mor og far. Hvor er babyen?” [Broder Branham banket på talerstolen tre ganger—Red.]

282 Hun sa: “Mor, jeg fortalte deg det. Babyen, jeg så den, og den har det helt fint. Nå, mor, gi meg noe å spise; jeg sulter. Du vet, jeg—jeg dør av sult.” Slik du er, når du kommer hjem fra skolen, vet du; åh, må bare ha noe.

Så gikk hun og gjorde i stand et smørbrød til henne. Sa: “Fortell meg nå.”

283 Og hun sa, “Nam, nam, nam”, spiste, vet dere, sånn. Sa: “Mor?”

Sa: “Ja, men hva skjedde med babyen?”

284 “Vel”, sa, “mor . . .” Hun fortalte henne historien. Og sa: “Mor, gå og hent de beste klærne dine, og pakk kofferten din, for du skal ta deg av babyen.” Åh! Åh! Åh!

“Hva?”

285 Hvis du mister den, vil du finne den igjen. Er det riktig? Hvis du beholder den, vil du miste den. Hvis du gir den, mister den, vil du finne den. Er det riktig?

286 Og lille Miriam bare spiste i vei. Sa: “Ja.” Sa: “Du skal til palasset i dag. Og ikke bare det, men du vil motta, vil motta tre hundre dollar i uken, og de beste rommene i nasjonen, for å ta vare på din egen baby.”

287 Første gang i hele verdenshistorien hvor en mor noen gang ble betalt for å amme sin egen baby. Ser dere hvordan Gud gjør det? [Broder Branham klapper i hendene tre ganger—Red.] Halleluja! Ammet sin egen baby, og fikk tre hundre dollar i uken for det, og de beste rommene i landet. Gud gjør ting, gjør Han ikke? Lønner det seg å be? [Forsamlingen sier: “Ja.”] Er det godt å be? [“Amen.”]

288 Så, hun pakket den lille kofferten sin. Vi skal skynde oss nå, vi skal avslutte om bare et øyeblikk. Så vi . . . Hun pakket kofferten sin, og nedover veien gikk hun, så fort hun bare kunne. Og før du visste ordet av det, kom hun; sto det en stor vakt der, med sitt store spyd, sa: “Hvem går der?”

Hun sa: “En høygaffel og et lass med høy.”

“Gå videre.” Ser dere hvordan Gud gjør ting?

289 Gikk til den neste vakten. Der trakk han sverdet sitt, sa: “Hvem er du? Hvem går der?”

Sa: “En høygaffel og et lass med høy.”

Sa: “Gå videre.” Du store! Ser dere hvordan Gud gjør ting?

290 Går opp, går og ser gjennom palasset; starter opp, og alle de kongelige kommer ut, trekker sverdene sine. “Hvem går der?”

Sa: "En høygaffel og et lass med høy."

"Gå videre inn."

291 Før du visste ordet av det, kom en mann ut, sa: "Er du den lille damen som hennes majestet venter på?"

"Ja."

292 "Og er dette ammen for babyen som ble funnet i morges?"

"Ja."

293 Sa: "Vel, ta henne med inn." Så hun bringer babyen inn . . . eller bringer moren inn.

294 Og—og den—den lille prinsessen gikk ut, og hun sa: "Vet du noe om babyer?"

Hun sa: "Ja, Deres majestet."

Hun sa: "Se på denne babyen. Er han ikke vakker?"

"Ja, Deres majestet. Ja."

Sa: "Vet du hvordan du skal amme en baby?"

"Ja, Deres majestet. Ja visst."

295 "Vel", sa de, "jeg vil gi deg, lønnen din er tre hundre dollar i uken." Hmh! Var ikke Gud god? Og sa: "Og du har de beste rommene i palasset, og måltidene dine vil bli sendt til deg. Du trenger ikke engang å komme ut og lage din egen mat." Sa: "Nå, her er babyen, vær forsiktig. Ikke slipp den."

"Åh, ikke bekymre deg, det vil jeg ikke. Ikke bekymre deg, jeg vil ikke slippe den."

"Ta så godt vare på den som du kan."

296 "Ikke bekymre deg, det vil jeg. Den vil få den aller beste pleie." Ja visst, det var hennes egen, ser du. "Jeg vil gi den den aller beste pleie."

"Ser du at det er en vakker baby?"

"Veldig vakker", sa hun.

"Ja vel."

297 Døren lukket seg, for Miriam og moren hennes og lille Moses. Og da døren var lukket, kikket hun seg rundt. Hun sa: "Tsk-tsk-tsk! Og hun trodde at du var hennes baby. Ha-ha-ha-ha-ha!" Åh, du! Hun klappet den.

298 Hva hadde hun gjort? Hun . . . Hvis hun hadde beholdt den, hva ville hun ha gjort? [Forsamlingen sier: "Mistet den."—Red.] Fordi, hun ga den tilbake til Ham som ga den til henne, og hun (hva?) fant den, og hun kan beholde den. Nå, hva skjer hvis vi mister . . . Hvis vi beholder vår sjel, hva skjer? ["Vi vil miste den."] Vi vil miste den. Og hvis vi gir den tilbake til Ham som ga den til oss, hva vil skje? ["Vi vil beholde den."] Vi vil beholde den. Er det riktig?

²⁹⁹ Hvor mange av dere ønsker å komme opp rundt alteret og be? Ønsker du å gjøre det? Ønsker du at Jesus skal ta vare på deg slik Han gjorde med den lille babyen? Hvordan . . . La oss alle, små barn, samles rundt alteret her nå. Vil dere gjøre det? Kom rett rundt, knel rundt alteret. La oss be, alle sammen. Alle de små barna kommer nå opp hit. Likte dere historien min om dette? [Forsamlingen sier: “Ja.”—Red.] Likte dere det? Ja vel, kom nå rett opp rundt alteret. Kom nå. Alle dere små barn kom, knel rett rundt alteret, bare knel ned rett der på—rett der ved alteret. Slik ja. Alle dere små bakerst, kom hit nå, vi skal be. Ja vel. Dere som ønsker å komme opp og be. Kom opp og knel rundt alteret. Det er riktig. Nå, det er bra. Det er helt i orden.

³⁰⁰ Nå, mødrene, ønsker dere å komme, også, og fedre, ønsker dere alle å knele i midtgangen?

³⁰¹ Nå ønsker jeg å spørre dere små barn om noe her. Hør her. Tror du at Jesus elsker deg akkurat slik Han gjorde med Moses? Tror du at Engler våker over deg på denne måten? Nå, Gud ga deg en sjel, gjorde Han ikke? Nå, hvis du beholder sjelen din, hva vil skje med den? [Barna sier: “Mister den.”—Red.] Kommer til å miste den. Men hvis du gir den tilbake til Jesus denne morgenen, hva vil du gjøre da? [“Beholde den.”] Kommer—kommer til å beholde den. Du ønsker å frelse. Du ønsker å frelse din sjel, gjør du ikke? Og dere ønsker å vokse opp til å bli ekte mødre og ekte damer, gjør dere ikke; og ekte menn, predikanter og så videre? Ønsker du ikke å gjøre det? Nå, hvis du gjør det, så gi din sjel til Jesus. Her er måten du gjør det på. Du sier: “Kjære Jesus, dette er alt jeg har å gi Deg, er min sjel, men våk Du over meg slik Du gjorde med Moses.”

³⁰² Nå, hvis noen av dere eldre ønsker å komme og knele, også, noen av dere mødre, kanskje, at du kanskje ønsker å knele her denne morgenen. Vel, det er åpent for deg også. Hvis du vil, kom og knel ned rett her. Det er fint. Her kommer en mor med sin lille gutt. Er det noen andre?

³⁰³ En far, pappa, hvem som helst av dere, hvis du ønsker å være en bedende mann som Amram var, kom og knel du også.

³⁰⁴ Mor, hvis du ønsker å være som Jokebed, ja, så kom rett hit, knel også.

³⁰⁵ Ja visst, det er for alle. For (Hva?) du har en sjel også. Hvis du beholder den, hva vil skje? [Forsamlingen sier: “Mister den.”—Red.] Mister den. Og hvis du gir den tilbake til Ham som ga den til deg, hva vil skje? [“Frelser den.”] Du vil frelse den, til evig Liv. Det er riktig. Nå, vil dere ikke samle dere rundt, alle dere som vil nå, og la oss ha bønn med disse små, og med oss, med alle nå.

³⁰⁶ Morsdagen, en fantastisk dag. Og kanskje at jeg i kveld kunne forandre tema og fortsette å snakke i kveld, om hva denne moren gjorde, hvordan denne moren handlet. Det var hun som

utdannet den lille gutten sin, til å lede hele Israel til det lovede land. Åh, hun var en ekte mor. Var hun ikke en ekte mor? [Barna sier: "Ja."—Red.] Nå, du har en ekte mor også, og mor ber for deg. Han var en ekte pappa. Og pappa ber for deg. Og nå skal vi alle be sammen, og be Jesus om å hjelpe oss.

Broder Neville, vil du komme, knele sammen med oss?

³⁰⁷ Og la oss alle bøye våre hoder, overalt. Nå, søster Gertie . . . [Pianisten begynner å spille *Bring dem inn*—Red.]

³⁰⁸ Kjære Himmelske Far, denne lille, enkle historien i dag, om en tid langt tilbake, hvor en sann far og mor, en sann troende, kom til Deg, og de tilba Deg. De trodde på Deg. Det var en nød i landet på den tiden. Og hvordan vet vi at det ikke er en nåtidens, liten Moses som kneler her denne morgenen! Hvordan vet vi at det ikke er en nåtidens, liten Miriam som knelte ned her denne morgenen, også, profetinnen!

³⁰⁹ Å Kjære Far, disse små barna elsker Deg, og de kommer, knelende ved korset, og erkjenner at de har en sjel som må bli frelst, og de gir den til Deg nå. For vi har nettopp lest i Ditt Ord: "Hvis dere mister den, skal dere finne den; og hvis dere beholder den, vil dere miste den." Og, Far, de ønsker ikke å beholde sin sjel for seg selv. De ønsker ikke å leve for seg selv. De ønsker å gi sin sjel til Deg, slik at, ved å gi den, kan de finne Evig Liv. Gi, gi det, Herre.

³¹⁰ Velsign alle disse små guttene og jentene rundt alteret. Velsign mødrene og fedrene som er her denne morgenen. Åh, må Din kjærlige nåde og barmhjertighet være over dem alle. Tilgi oss, Herre, for alle våre synder og mangler. Ta sykdom bort fra vår midte.

³¹¹ Send Englene! Halleluja! Gud, Du som befalte Gabriel, og ti tusen Engler gikk til aksjon, hvor mange flere Engler kom hit da de så disse stakkars, små barna knele ved dette alteret denne morgenen! Over det hele, over dette alteret og gjennom dette menighetslokalet, står Guds Engler. Engelen som fører registeret, er her, skriver navnene deres ned i en Bok. De mister sin sjel, så de kan finne den i Kristus! Gi det, Herre.

³¹² Må fra denne dag, heretter, deres små liv være vennlige og ydmyke. Må de være lydige barn mot sine foreldre og mot sin Himmelske Far, inntil den dagen da Du kaller dem Hjem. Led dem i deres lille barkebåt, ned gjennom enhver strømvirvel. Hver gang den setter seg fast i buskene, må Guds Engler skyve den videre inn i Guds kjærlighets strømmer. Gi det, Herre. Og ved veis ende, må de finne et kjærlig Hjem, og moren deres og deres kjære der i Herligheten, hvor Gud står i porten for å ønske velkommen, den dagen. Gi det, Far.

³¹³ Tilgi oss alle våre synder og overtredelser. Og hjelp oss fra denne dag å være helt og holdent Dine. Vi overgir disse små barna i Dine hender nå. Og disse mødrene med dem, Herre, at

de vil være den rette slags mødre på denne morsdagen, denne minnestunden som er gitt til mødre. Og må de, fra denne dag, bli bedre mødre. Må barna bli bedre barn. Må vi alle bli bedre, Herre, og tjene Deg større. Gi det, Far, for vi ber om det i Jesu Navn. Amen.

La oss nå synge et lite kor.

³¹⁴ Tror du at Jesus frelste deg? Vil du at Jesus skal våke over deg nå, mens du reiser deg? Løft opp din hånd til Ham, slik som *dette* nå. Jeg vil at du skal snu deg rundt til far og mor, og alle sammen. Snu deg rundt *denne* veien. Se nå her, mor og far. Alle dere små jenter og gutter reis dere opp. Nå, hvor mange tar imot Jesus som sin Frelser, og du kommer til å stole på Jesus fra nå av, for å ta vare på deg slik Han gjorde med lille Moses, la oss se hendene deres gå opp. Hver og en av dere. Det er fint! Hva skjedde nå? Hvis du beholder sjelen din, hva da? [Forsamlingen sier: "Mister den."—Red.] Mister den. Men hvis du gir den til Jesus, hva vil skje? ["Beholder den."] Du vil beholde den. Nå, hva om Jesus har fått deg nå denne morgenen? Og du er Jesus Sin nå, er du ikke? Dere er Jesus Sin lille gutt og jente.

³¹⁵ Se på disse små som står her med tårer. Si meg at Gud ikke vet om dette? Amen. Morgendagens menn og kvinner! Stå.

Bring dem inn fra syndens mark;
Bring dem inn, bring dem inn,
Bring de små til Jesus.

Åh, hvor jeg elsker Jesus, kom igjen nå!

Åh,

Alle sammen.

. . . hvor jeg elsker Jesus,

Løfter våre hender opp nå.

*Åh, hvor jeg elsker Jesus,
Åh, hvor jeg elsker Jesus,
Fordi Han først elsket meg.*

³¹⁶ Er ikke det vakkert? Nå, *Jesus elsker alle barna på vår jord*. Gi oss akkorden, søster. Nå, snu dere alle rundt denne veien, til meg, dere små jenter. Jeg ønsker å synge *Jesus elsker alle barna*. Hvor mange kan den? Ja vel, la oss synge nå.

Jesus elsker alle barna,
Alle barna på vår jord;
Rød og gul og hvit og svart, er det samme har
Han sagt,
Jesus elsker alle barna på vår jord.

³¹⁷ Nå, dere er alle i hæren nå. Visste du det? Vet du at du er i Guds hær? Nå, se rett på meg nå. Og syng denne med meg nå, for dere er soldater nå. Vet dere det? Korsets soldater! Nå,

Jeg marsjerer kanskje aldri . . . Kan dere den? Ja vel. Ja vel, en gammel søndagsskolesang jeg lærte for lenge siden.

Jeg marsjerer kanskje aldri . . .

Nå, dere, sammen med meg nå. [Broder Branham gjør bevegelser mens han synger *Jeg er i Herrens hær*—Red.]

Jeg marsjerer kanskje aldri i infanteriet,
Rir i kavaleriet, skyter artilleri;
Jeg flyr kanskje aldri over fienden,
Men jeg er i Herrens hær.

Jeg er i Herrens hær,
Åh, jeg er i Herrens hær!

Kom igjen sammen med meg nå. Alle sammen nå. Nå!

Jeg marsjerer kanskje aldri i infanteriet,
Rir i kavaleriet, skyter artilleri;
Jeg flyr kanskje aldri over fienden,
Men jeg er i Herrens hær.

³¹⁸ Tror du at du kan syng den alene? Kom opp hit, jenta mi, kom opp rett her. Nå vil jeg at dere alle skal gjøre de samme bevegelsene som jeg gjør. Kom rundt, bak alteret her, nå. Kom rett opp hit. Alle sammen, beveg dere rett opp hit hvor jeg er, ser dere. Marsjer opp hit; la ingen bli værende foran alteret. Kom rett opp hit med meg. Slik ja. Riktig. Rett som *dette*. Nå, snu dere rundt slik som *dette*, se på denne forsamlingen, slik som *dette*. Slik ja. Jeg ønsker å vise dere hva fine små gutter og jenter gjør etter at de kjenner Jesus. Nå, kom rett tilbake hit, gutter og jenter. Nå er dere . . . Slik ja. Nå, se ut der.

³¹⁹ Nå, når jeg sier: “Jeg vil kanskje aldri marsjere i hæren,” dere . . . “marsjere i infanteriet”, marsjer dere også. Når jeg sier: “Jeg vil kanskje aldri ri i kavaleriet”, gjør dere de samme tingene som jeg gjør. Nå, hold dere unna meg, langt bak nå, gjør plass. Langt tilbake, langt tilbake, nå er dere klare. Nå, kom igjen, la oss syng den. [Broder Branham og barna gjør bevegelser mens de synger—Red.]

Jeg marsjerer kanskje aldri i infanteriet, (Følg med!)

Rir i kavaleriet, skyter artilleri;
Jeg flyr kanskje aldri over fienden,
Men jeg er i Herrens hær.

Åh, jeg er i Herrens hær,
Jeg er i Herrens hær! (Klar!)

Jeg marsjerer kanskje aldri i infanteriet,
Rir i kavaleriet, skyter artilleri;
Jeg flyr kanskje aldri over fienden,
Men jeg er i Herrens hær.

³²⁰ Amen! Bare stå stille. Hvor mange liker det? Si: “Amen.”

321 Nå, Himmelske Far, velsign disse små barna i dag. De er Dine, Herre. De har gitt sine liv til Deg. De har hørt den lille historien om Moses og hvordan Du beskyttet ham. De har hørt om en god mor og en god far som hjalp dem og oppdro dem. Og på samme måte har disse små barna gode mødre og fedre. Og jeg ber, Far, at Du må våke over dem og lede dem nedover tidens strøm, og må Guds Engler beskytte dem. Gi . . . Og vær så ved mottakelsens ende, for å ta imot dem i de siste dager, Herre, inn i Ditt Rike. Vi ber i Kristi Navn. Amen.

322 Nå kan dere gå tilbake til plassene deres og fortelle far og mor hvor godt dere har det. Amen.

323 “Hele sin vandringstid ble de ledet.” (Kan dere den også?)

. . . vandringstid ble de ledet,
Til løftets land ble de ledet;
Ved Herrens stødige hånd ble de ledet,
De ble ført til Kanaans kyst.

Alle sammen!

Ildens tegn om natten,
Og skyens tegn om dagen,
Svevde over, rett foran,
Mens de reiste på sin vei,
Skal en guide og en leder være,
Inntil ørkenen er forbi,
For Herren, vår Gud, i Sin egen gode tid
Skal lede oss til lyset til slutt.

324 Hvor mange er syke denne morgenen og ønsker bønn? La oss se hånden din. Siden vi er litt sene, kanskje vi utsetter helbredelsesmøtet vårt til i kveld, og bare ber en bønn nå, for vi er litt sene.

325 Har dere gledet dere over den lille historien? [Forsamlingen sier: “Amen!”—Red.] Tror dere det var bra for de små barna? [“Amen!”] Ja. Vi—vi går forbi dem mange ganger. Vi skulle ikke gjøre det. Ser dere, jeg får aldri muligheten til å undervise på søndagsskolen, og denne morgenen var det en anledning til å snakke med dem. Jeg ønsket ikke å slite dere ut, men jeg ønsket å fortelle dere denne lille historien.

326 Husk, små barn, det er ikke en liten historie som du leser hvor som helst. Det er Sannheten. Det er Sannheten! Gud gjorde det. Og Han er med *deg* nå. Ja vel.

327 La oss bøye våre hoder nå mens vi synger vår avslutningssang, sakte, “Ta Jesu Navn med deg, som et skjold mot enhver fiende.” Ja vel.

Ta Jesu Navn med deg,
Sorgens og smertenes barn.

56-0513 Undervisning om Moses
Branham Tabernacle
Jeffersonville, Indiana USA

NORWEGIAN

©2024 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, produsert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org